

زما مینه شهیده شوه!

WWW.KHOST.AF

میکوال لنده پیرنډنه

بنا علی شکور الرحمن (حمیدي) په ۱۳۷۰ لمریز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال پښتونخوا په کرمې ایجنسی کې دې نړۍ ته سترگې وغړولې. بنا علی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سید علي (میدي) زوی د خوست ولایت د اسمعیل خېلو او مندو زیو لسوالی د حیدر خېلو د کټه ساري کلي اوسیدونکی دی نوموړي د مهاجرت څخه د استنبیدو وروسته په پښونځي کې شامل شو لمړنۍ زده کړې یې د حیدر خېلو د صدیق روحي عالي لیسې کې او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پېښور ښار دعوت عالی لیسې کې بشپړې کړي دي د پښونځي تر بشپړیدو وروسته د پېښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو خو د وخت مجبوریو یې د زده کړې مخه ډېر کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توګه په دنده وګمارل شو، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویاند او وروسته د نشراتو د مدیر په دنده وګمارل شو د دې ترڅنګ یې ځینې ځانګړې دنده غږونه او خپرونې یې یې جاري وساتلې چې ښه بیلګه یې همدا اټل دی. بنا علی حمیدي صاحب دا لومړنی چې د خپلې خپرونې په لاسونو خوراګ شوي دي د محترم حمیدي په لاسونو لیکني مقالې او شعرونه د هیواد په بیلا بیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همداسې خپلې هڅې جاري ساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي

به ادبي مینه
اسماعيل حقما

Ketabton.com

بناغلی شکور

الرحمن حمیدي د ۱۳۷۰ لمريز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ایجنسی کې دې نړۍ ته سترگې وغړولې.

بناغلی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سيد علي خان زوی د خوست ولایت د اسماعیل خیلو او مندوزیو ولسوالۍ د حیدرخیلو د کټه سري کلي او سیدونکی دی. نوموړی د مهاجرت څخه د راستنیدو وروسته په بنونځي کې شامل شو لمرنۍ زده کړې یې د حیدرخیلو د صدیق روهي عالي لیسې او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پېښور ښار د عوت عالي لیسې کې بشپړې کړې دي.

د بنونځي تر بشپړیدو وروسته د پېښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو، خو د وخت مجبور یو یې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه. له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننگرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توگه په دنده وگمارل شو، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویاند او ورسته د نشراتو د مدیر په دنده وگمارل شو. د دې ترڅنګ یې خپل قلم هم له گوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې یې جاري وساتلې چې ښه بیلگه یې همدا اثر دی.

د بناغلي حمیدي صاحب دا لمرنی چاپي اثر دی خو د ده ډیر اثار د وخت د تاراکونو خوراک شوي دي. د محترم حمیدي په لسگونه لیکنې، مقالې او شعرونه د هیواد په بیلابیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي.

په ژوره ادبي مینه

اسماعیل حقمیل

بسم الله الرحمن الرحيم

اول خپرکی

زه اوزاهد د دعوت عالي لیسې په انگرې کې ولاړ و چې عبدالله راغی د عبدالله سره مو سترې مشې او روغې وکړ.

عبدالله وویل: چې ستاسې کلې دلته دي او که په افغانستان کې ما وویل چې په افغانستان کې، عبدالله وویل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نیولي وای ما وویل هیڅ خبره نه ده

عبدالله پر بنه هلک و، مونږ چې دیوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بریالي شوو عبدالله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.

کله چې د فارغینو او کامیابو شاگردانو لپاره مراسم و نیول شول د دولسم ټولګي د فارغینو وار چې تېر شو دیوولسم د فارغینو وار راوړسید، له نورو ټولو شاگردانو سره خپل خپلوان راغلي وو دهغوی په غاړو کې یې امیلونه واچول یواځې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کلې په افغانستان کې وې.

کله چې زما او د زاهد وار راوړسید زما په غاړه کې یواځې خپلو څلورو ټولګیوالو (همصنفيانو) امیلونه واچول، کله چې عبدالله ولیدم خپل ټول امیلونه چې څو شېبې وړاندې د عبدالله په غاړه کې اچول شوي وو. په ځوانانو و وپشل، زما او د زاهد په غاړو کې یې واچول. عبدالله مو د هغې ورځې راوړسته ملګری هم شو.

زه عبدالله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وویل: حمیده! راخته چې لاړ شو کمري (کوټې) ته ناوخته کيږي.

د عبد الله نه مو رخصت راواخيست د كمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره كې وو چې د زاهد د كور نه زاهد ته زنگ راغی زاهد چې موبایل له جيبه راويست او ويې ويل چې خور مې ده وړانگه . وړانگه زما سره يوځای رالويه شوې وه ډېره بنايسته جلی وه .
! زاهد د اوکې تنی کيکاگله ، الو ! الو

زاهد يو خو قدمه له ما لرې شو د وړانگې سره يې پنځه شپږ دقيقې خبرې وکړې کله يې چې ټيلفون بند کړ ما ورته وويل چې څنگه خیر خو و څه يې ويل زاهد وويل خیر خیریت ده هيڅ نشته هسې ويل يې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټيلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسيدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بستري ته ډډه ولگوله او ويل يې چې عبد الله ته د خدای خیر ورکړي که عبد الله نه وای زموږ په غاړه کې به چا اميلونه اچولی ما يې هم خبره تائيد کړه چې رينستيا هم عبد الله زموږ سره ډېر ښه وکړل ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به يې او خوږه او ورځ به راغله شپه به يې او خوږه يوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کيدل ډير سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاريخي د ډيرو سوالونو ځوابونه پيدا شول خو يو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وويل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډير دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نو نه يې اخلو چې وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې وباسو، ټول شاگردان غلي شول يو هم ځواب پيدانه کړ.

کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لوري روان وو چې د بازار په يوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکارېدل نه چې په څه باندي راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ويل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پيل وکړ ، ملگري ته يې وويل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرگ داسې دی لکه څوک چې په ميږي پښه کېږدي . هيڅوک يې په غم کې نه دي د ميږيانو په شان ډېر دي . د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعليمي کال مخکې په وړاندي روان و يوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبایل همدلته په کمره کې ورنه پاتې و . چې موبایل ته زنگ راغی زنگ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبایل ته وکتل د موبایل په سکرين يو نښخینه نوم لیکل شوی . وړانگه په زړه کې مې وویل چې ځواب ورکړه کیدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بیا مې له ځانه سره وویل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبایل وگوري وايي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ویلی . زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړیکه پرې شوه له ځانه سره مې وویل چې که دا ځل بیا تیلیفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووايم چې زاهد ته ونه وايي چې ستا موبایل ته کوم بل چا ځواب ورکړ .

د وړانگې نمبر به د راغلو تیلیفونو له ځایه رنګ کړم بیا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه ، د قیقي وروسته موبایل ته بیا زنگ راغی

په رپېدلو لاسونو مې موبایل اوچت کړ د اوکې تنی مې کیکاگله زړه مې ډیر درزیده موبایل مې غوږ ته نږدې کړ .

د هغې خوا یو پوست او نرم غږ راغی

. الو ! الو ! وروره ! موبایل ولې نه پورته کوي

څنگه مریض خو به نه وي زه غلی وم څه مې نه شو ورته ویلی هغې بیا غږ کړ

الو ! الو ! وروره زاهده وروره روغ خو یې خبرې ولې نه کوي

دا ځلې مې زړه سره کلک غونډې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ

. آ، آ، الو ، الو وړانگې هغه زاهد ، زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .

وړانگې ته غصه ورغله وړاندې به دې ویلي وای زما زړه خو پښو ته پرېوت راته یې وویل چې ته څوک یې چې بې اجازې پردیو موبایلونو ته ځواب ورکوي

خدای شته لږ سره و اړ خطا غوندې شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطی وه چې موبایل ته مې بې
اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه.زه حمیدیم
د حمید د نوم په اورېدو سره هغې اړیکه پرېکړه زه ډېر ور خطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل
او گوري زه به څنگه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنگ راغی له ډیرې ور خطا ورځې مې
موبایل دوه ځلې اوکې کړ
.زه الو! الو! غږونه کوم ځواب نه راځي
زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا
ځواب راځي نه له دې خوا زرمې بیا اوکې او وهله د هغې خوا ډېر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو، الو
حمیده! خبرې خو کوه ولې غلی یې؟
ما ورته په بنده بنده ژبه وویل
هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایي کې رانههههه
هغې مې خبره راپرېکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلي دي خبرې مو ډېرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې
غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورته ومې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله
په بیره وکړه. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایي به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې
ورکړی .
وړانګې وویل دا خو کوم گران کار نه دی د خدای په امان
اړیکه یې پرېکړه
ما موبایل په خپل ځای کېښود زه لا ناست نه وم چې زنگ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په
. ځای هغې څلور مس کاله وکړل .

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانگې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک يې؟
. چې پرديو موبايلونو ته ځواب وايي

د وړانگې دا خبره په ما ډيره ښه ولږېده د زړه لپاره مې يو نوى درد پيدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبایل بيا راواخلم د وړانگې نمبر ترې وليکم خو نه کېده ځکه چې وړانگې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې ليکلې د وړانگې مس کالونه د موبایل د سکرين (پردي) نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللی وم چې زاهد راغی!
! راغږ يې کړ حميده ! وه حميده

بچو د خيال مرغه دې بيا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی يې؟ څنگه کور ته خو به دې زړه نه کيږي. ورته ومې ويل چې هيڅ نشته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وويل: سمه ده دومره فکرونه چې کوي ډېر ژر به ليونى شي دا خبره يې وکړه ، او دخپلو کتابونو په لور لار موبایل يې راوخيست کله چې يې وليدل په موبایل کې د وړانگې څلور مس کاله پراته دي زړې سر راپورته کړ ويې ويل ظالمه دومره ځواب خو سپرى ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځي

د هغې غږ يې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وويل چې زاهده پخپله مخه مې څنگه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زړې د وړانگې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو دشبکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبایل کې کافي اندازه کريدیت نه لری. زړې ما ته راغږ کړ چې حميده ! په موبایل کې پيسې لري کنه؟

ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانگې نمبر زما په موبایل کې ډایل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تيليفون غوږ ته نږدې کړ خو موبایل ته څوک ځواب نه وايي دوه درې ځلې ! يې زنگ ورته وکړ خو بې لآخره موبایل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانگې خور

څنگه لکه چې خپل بدل د راڅخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې وروره خدای دې نه کړي چې زه له تانه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده . وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې څنگه نمبر د بدل کړی که ولې دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې وړانګې خبره ترې ونيوه ، چې څه ستړي مشي به اوس درکړم له ما نه خو دې ستړي مشي او سلام بیخي هېر کړ . وروره ستړی مه شي ، بنه خويې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد و خندل ورته یې وویل چې لویه شي د باندي په ډوډۍ پسې تللی وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور . مې ، بابا مې نور ټول بنه دي وړانګې وویل شکر ټول بنه دي

زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په امان زاهد یې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په موبایل کې رنګ کړي ماته یې راکړ ما زر زرد وړانګې نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه وې له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونو کې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سرېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ او خوږه زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تراوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تراوسه خو یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د . سوال ځواب پیدا کړ

زاهد وویل چې څنگه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړ وو هغه دې خدای او بخښي د هغې څخه د سوال ځواب څنگه پیدا کړ ورته مې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې اوباسو د استاد سوال په دې ډول وو کله؟

زاهد وویل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وویل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ویې ویل چې بالکل هم کفن دی زاهد بیا وویل چې ولې د استاد ته ځواب نه ښوده. ما ورته وویل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه په هغه ورځ د درې استاد نه وو مونږ او تاسو یواځې په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې استاد ته ځواب نه دی ویلی زاهد وویل چې سمه ده بابا . د زاهد دې خبرې سره دواړو وخنډل .

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پر وړاندې روان وو خو له بلې خواله ماسره پیسې په ختمېدو وې کوم پیسې چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پېښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پته راغلی وم ځکه چې زما د پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه کوچنی وم .

یو ورور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو او س څلور وروڼه پاتې وو واک او قدرت ټول دې میرانه وروڼو وو هغوي نه غوښتل چې زه تعلیم وکړم یا دې زما وروڼه تعلیم وکړي زه په پته پېښاور ته راغلم دلته مې په سبق ویلو پیل وکړ . سړ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تیلیفون نه شو کولی چې وروڼو ته مې ویلي وی چې پیسې راولېږئ .

ځکه زه خو دلته په پته راغلی وم که تیلیفون مې کړی هم وای کومه ګټه یې نه کوله دوي نه غوښتل چې زه په افغانستان کې سبق ووايم دا خولا پېښاور دی ، پېښور ته به یې څنګه پیسې رالېږلي وای . یوه ورځ چې

زاهد د باندې تللی وو کله چې راغلو زما مړاوي خبره یې ولیده راته یې وویل چې حمیده ! نن دې حالات
ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خوبه نه یې ما ورته وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته هسې مې لږ سر
خوږېږي زاهد وویل د سردرد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند
نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ایستلی تابه ځواب ورکړی وو د څو ورځې خود یو سوال
ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولی

کومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټینګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده
یواځې مې وویل چې زاهده هیڅ هم نشته وړاندې مې درته وویل چې دا څو ورځې کېږي چې سردرد ي راته
پیدا شوې. زاهد هم نور ټینګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د یوې ورځې څخه بلې ورځې ته
خرابېدل له یوې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوو له بلې خوا مې د پیسو د ختمېدو زړه راپرسولې
وو په لومړي ځل مې زړه بڼه کړ چې کور ته تیلیفون وکړم زما څخه درې کاله مشر ورور ته مې تیلیفون وکړ
له دوهم زنگ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور تیلیفون پورته کړ
! الو ! الو ! سلام علیکم

ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لاد سلام ځواب سر ته نه وو رسولی چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حمید
یې؟

ما ورته وویل هو حمید یم. ورور مې وویل چې ولې داسې غلی غلی غږېږې څنګه خیریت خودی
ما ورته ټوله کیسه وکړه چې سړ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پیسې راسره ختمې شوي دي غواړم چې
پوهنتون ته ازموینه ورکړم

کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډیر خوشاله شو خو یوه خبره یې وکړه هغه دا چې ما ته یې وویل
حمیده شکر دی چې ځان دې یو ځای ته رسولی دی دلته د مشران ورونه له مور سترګې راباسي وايي چې

يو زوی خو دې په لوپړۍ پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه يې هم نه ده کړې داسې زوی څه .
معنی لري .

مور د يواځې په سرو سترگو ژاړي او بس نور هيڅ نه وايي ددې خبرې په اورېدو سره مې سرهسې هم درد کاوه نور هم په کې پيدا شو په ژړا مې پيل وکړ ورته ومې ويل چې وروره ! زه چې کله پيښور ته راغلم له هماغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې داسې پېغورونه مې مور ته ورکول کېږي نوزه سر له نن څخه دا دی درغلم .

ورور مې وويل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پيسې د کوم چا نه پيدا کړم که پيدا نه شوې د ځان لپاره همغلته يو کار پيدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه ، موبایل کې مې درې سوه کلداری هغه هم په ختمېدو وي نو خدای په امانې مو سره وکړه . کله مې چې له ورور سره اړیکه پریکړه ، په کوټه کې په بستره اوږد وغزیدم . د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاویدې راتاویدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ويل به يې چې زویه که څوک پيسې در کوي يا يې نه در کوي ، که څوک سبق در باندې وايي يا يې نه در باندې وايي ، زه يې در باندې وایم خپل د پوزې ټيک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د ښوونځي فیس به پرې کړم .

خو گوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له يوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم واچاوه چې ويل يې چې ستا میرانه وروڼه دې مور ته هر وخت پېغورونه ورکوي چې يو زوی دې په لوپړۍ پسې تللی ، له بلې خوا مې په ذهن يو نوی چنجی اخته وو چې زما مغزه او زړه يې دواړه خوړل د وړانگې يادونه کوم . د وړانگې يادونو چنجي مې داسې په مغزو او زړه حملې کولې لکه يو څوک چې داسې ناروغي ووهي چې . نه ترې روغیږي او نه ترې مړ کیږي .

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانگې به هم له ماسره مينه پيدا شوې وي او کنه که يواځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بايللی ، که هغې زما سره مينه واي نو دومره ورځو کې به يې يو ځل خامخا ټيليفون

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب! بیا کومې خوا تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی . همدلته دی .

زاهد وویل: بڼه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته اوگوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل د ښوونځي رسمي ساعت څخه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې؟ په خپل وخت به دې ویلي وای چې ښوونځی ته څو ، زاهد وویل چې وا ، وا ، څومره بڼه مخکې به چې زه لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم . اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې گوره حمیده! دا څو کاله کېږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ، ښوونځي ته په یو ځای سره څو او راځو په یو ټولگي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پتوه څه خو خامخاشته دا څو ورځې چې دې گورم بېخي زیات بدل شوی یې نه له ماسره په ورین تندي خبرې کوي نه . دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه گوري

مالنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې څو ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسېدو د روان شناسی استاذ په ټولگي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو اجازه او غوښته ټولگي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل حمیده د روان شناسی تعریف که راته وکړې. تېره ورځ مې درته د روان شناسی تعریف کړی وو. ډیرو . شاگردانو راته وکړ څو ډېر مات گوډ وو

شبابس ته د روان شناسی تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو استاذ راته څلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوندیو موجوداتو

کردار، راوش او سلوک تر خیرنې لاندې نیسي استاذ وویل شاباس یواځې تا وکړای شول چې تعریف په .سم ډول سره راته وکړې ته کښپنه شاباس

بیا یې زاهد ته وویل چې ته پورته شه ته راته ووايه چې کردار، راوش او سلوک څه ته وایې؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروگروي بیا لاس ښکته کړي کله یوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پیدا نه کړ، زاهد ته یې وویل ته کښینه استاذ دې کردار، راوش او سلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترگې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خوروح مې د وړانگې په کور منگولې خنځې کړې وې زمونږ د روان شناسۍ او پښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به لاړ.

دهغې په اړه به یې خبرې وکړې نو زه لا د وړانگې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ یې کړ حمیده! څنگه په کردار، راوش او سلوک باندې خو پوه شوي؟

خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په څنگلې سره او خوزولم چې استاذ تاته وایې لکه یو څوک چې اوس له خوبه را بیدار شي سر مې پورته کړ غږ مې کړ چې استاذ ه ماته وایې، استاذ او ویل چې هو تاته وایم، ما ورته وویل استاذ څه ډول پوښتنه د او کړه استاذ وویل چې د یوسف او زلیخا کتاب ختم شو خو . پرې پوه نه شوي

ددې خبرې سره ټولو شاگردانو وخنډل استاذ لاس پورته کړ شاگردان غلي شول استاذ د روان شناسۍ نوټ کښنود او په خبرو یې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او یا چا څه ورته ویلي وي چې حمید په دې ډول کش مکش اخته شوی دی، استاذ وویل چې څنگه مینان شوي خوبه نه یې؟

ټولو شاگردانو وویل چې نه استاذ ه مونږه مین توب څه غواړي، استاذ خبرې ټولو شاگردانو ته کولې خو په خبرو، خبرو کې به یې ماته ډېر کتل، استاذ وویل چې گوری تاسې خو شکر دی سږ کال فارغېږي بیا

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانونه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ، ترڅو بریالی شي استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ، که یو څوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمدستي هغه ته خپل واک او قدرت ور نکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړي چې هغه هم ستا په شان دی او که یواځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنگ و ترنگیده او رخصتي شوه.

دریم څپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستیدیم په لوري لاړ شو هلته به لږه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو. ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږۍ له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته ووايم چې چکر ته څو ته راته وایې چې سر مې خوږیږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تاڅه شوي دي او څه درباندي وشول؟ په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهد هیله کوم تردې نور راسره ټینګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندي په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنگنو په منځ کې کښنود او له ځانه سره مې ډېر وژړل په ژړا، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې.

افسوس، افسوس ارمان، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چاته وارپومه
اورد هجران راته بلیږي

قطرې قطرې غوښې د زړه پرې پخومه

د جنت حورې زما مينې

که حال مې ويني ليوڼۍ در پسې شومه

غمه راځه چې غم ونکړې

زړه مې پښتون دی ميلمه نه خفه کوينه

! ای پيښاوره بختوره

دخوست پيغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبایل ته مې زنگ راغی کله مې چې موبایل ته وکتل د زاهد د خور وړانگې نمبر ووزړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپي شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت رپېدل ، زړه مې دگ ، دگ کول موبایل مې اوکې کړ په ماته گوډه ژبه مې وويل ا ، ا ، ا ، الو ، الو ، دهغې خوا خوږ غږ راغی بلې حميده ! وړانگه يم د زاهد خور ما ورته وويل اوه ، ه ، س ، س ، سمه ده و ، ه و مې پېژندې څه ، څه ، څه څنگه يې وړانگې له خدا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږ پرېه ما . وويل چې ه ، ه ، هسې هيڅ راباندې نه دي شوي

هسې لږ وروغ نه وم وړانگې وويل څه زاهد چيرې دی؟

ما ورته وويل چې هغه ستيډيم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانگې وويل چې يوه پوښتنه کوم ما وويل يوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانگې ژبه بنده بنده کېده داسې يې وويل اغه... اغه خو ورځې وړاندې مې چې له... له... له تاسره... خبرې يې بندې شوې ما ورته وويل چې څه له ماسره هغې وويل چې له کومې ورځې مې له تاسره خبرې کړي له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د ليدو په ارمان . خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولگېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدي

زه تر ډېره غلی وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لږ سره کلک غوندي کړ ورته ومې ویل چې وړانگې گرانې زه هم همداسې یم خو بڼه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غټولی چې درته مې . تیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانگې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډې درته ووايم

اول مې فکر درته نه وو

اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه
بیا ترسهاره یاره وینه ناسته یمه

وروستې لنډې بې چې وویل نو راته غږ یې کړ جانه ، و جانه ! خبرې مې اورې ما ورته وویل بلې گرانې خبرې دې اورم ، هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې ، بله ورځ به بیا سره غږېږو د خدای په آمان ، ما چې خوله خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تاسره مینه لرم ، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانگې خبرې انگازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تاسره مینه لرم .

نن ورځ تر مازدیگره ډېره بڼه راباندې تېره شوه ، د مازدیگر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی ، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم ، زاهد هم زیات خوشاله شو راباندې غږ یې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم ، څنگه ستا هم په سټیډیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنگ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم ، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه پښو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په گله به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د گرمۍ په مناسبت رخصتي ده ، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندي شوو لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي

ځکه زاهد هم گرم نه وو، دا څو کاله کېږي چې زه کور ته نه يم تللی، که د گرمی یا د اختر رخصتي وه یا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه یو ځلې هم نه وم تللی که هر څومره به زاهد ټینګ شو، خو زما ځواب به نه وو. نن یې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زیات خوشاله شو زه نه تلم، خود مجبورې ورځې مې نیت وکړ چې خامخا به داخل رخصتي کې ځم.

لومړۍ مجبورې مې دا وه چې پیسې راسره نه وې، بله مجبورې دا وه چې مور، پلار، کوچنۍ خور او وروڼه مې زیات یادېدل، دریمه مجبورې باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږئ، دریمه مجبورې دا وه چې وړانګه مې ډېره یادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د گرمۍ په مناسبت رخصتي شوې د رخصتیاو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تیار کړل.

څلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شو، زه د اینې طرف ته کښېناستم، زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې یو سپین ږیری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه یو هم غلی شوی نه دی کله یو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې نښتې وې چې ډیرې په تیزی سره روانې وې، مونږه چې کوچنیان وو کله به چې په موټر کې له یوې خوانه بلې خوا تلو نو مونږ به دا فکر کاوه چې ونې روانې دي ناست په موټر کې وم خود خیال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار، قرار ټک ټک کړم، یو دوه دقیقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختیاره یې له خولې ووځي حمیده ته..... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

شوي کولی، دوره ترد پره یو بل ته گورو ما به چې سترگې وریورته کړې هغې به سترگې ټیټې کړې چې هغې
. به سترگې راجگې کړې نو ما به سترگې ټیټې کړې

زه ترد پره غلی وم، وروسته مې غلي ورته وویل وړانگې زه دادی اخر هم راغلم
وړانگه هم په گیله منه لهجه ووايي ظالمه! په دې دومره ورځو کې تايو ځلې هم ماته ټیلیفون ونه کړ، که زه
په ریښتیا درباندي گرانه وای یو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره
ځای نشته ته درواغ وایې ته له ما سره مینه نه کوي د وړانگې خبرې مې په مغزو کې انگازې وکړې، ته
دروغ وایې ته له ما سره مینه نه کوي زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بریک هر څه راگډوډ کړل
د کرمې ایجنسی لومړی پتک وو د ملپشا والا موټر ته راپورته شول یو دوو کسانو یې پوښتنې وکړې د
کوم ځای یې وا هلکه! چېرې روان یې سوال او ځواب وشول ملپشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته
بې وویل چې حرکت وکړه موټر روان شو

کله چې د ټل بازار ته ورسېدو، زاهد وویل چې شکر خدایه ټل ته خوراورسېدو چې اوس زرد بونډری یا
سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره رانښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو، له ځان
سره مو لږه میوه راوخیسته چې په لاره یې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تورنگه فلائنگوچ
وو. په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وویل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول
لږه لاره ده ما د هو په دود سروخو ځاوه

زاهد خبرې کولې خوزه په خبرو نه پوهېدم یواځې مې هو او بلې ویل زاهد چې مخ راواړوه زما سترگې یې
پټې ولېدې زاهد غلی شو، زه ویده نه وم تردیره په دې فکرونو کې وم چې کله له خیره خوست ته ورسېرم زه
به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم میرانه وروڼه به بیا سترگې رانه باسي چې چېرې تللی
وي او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وي زړه به مې کله ویل چې د ماما گانو کره به لاړ شم او کله به یې
. ویل چې نه د زاهد دوي کورته لاړ شم

هلته به وړانگه هم ووينې بيا به مې ويل که هلته لار شې هسې نه کومه ستونزه د وړانگې له خوا راته پيدا شي موټر ودرېده او زه يې هم د خيالونو د دنيا څخه دې دنيا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او يو . يو په نوبت سره بنکته کيده له موټره رابنکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخيسته د پاکستان او افغانستان په گډه پوله کې لس دقيقې په پنبو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پوليسو تانې ته راوړسېدو تلاشي وشوه يو څو نفر يې ودرول چې په هغوي کې زه او زاهد هم شامل ووله دوي پوښتنې وشوې لږې سره سترې کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راوړسېد، پوليسو ووبل چې . تاسې څوک ياست له کومه ځايه راغلي او چېرې روان ياست ما ورته وويل چې متعلمين يو له پېښاوره راغلو خوست ولايت ته روان يو يو . پوليسو نور څه ونه . ويل . رخصت يې کړو .

کله چې خوست بازار ته راوړسېدو، زاهد وويل چې ډېر سره ټينگېږو نه دواړه به زموږ کره ځو له هغې وروسته به بيا خپل کور ته ځي ما هم ورسره او منله د زاهد د کور ته چې راوړسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بې بي بېرته کړه . کله يې چې په ما او زاهد سترگې ولږېدې په سترگو کې يې اوښکې راغلې لومړې يې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته يې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو، کله چې کور ته دننه شوو د وړانگې کوچنۍ خور چې د وړانگې نه يو کال کوچنۍ وه سيمه مې مخې ته راغله، سترې مشي يې راکړه او بېرته زرد نغري په لوري لاره، په کوټه کې کښېناستو د شمسيې د برق څخه يې کوچنۍ پکه چلند کړه . هغه يې ما او زاهد ته مخامخ کړه، د زهد مور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته .

زاهد د قضايې حاجت لپاره د باندي لارو، زه ډېر په سوچونو او خيالونو کې ناست وم، چې وړانگه ولې سترې مشي ته رانغله وړانگه په کور کې نشته، که سترې مه شي ته ولې نه راځي، ايا وړانگې له مانه زړه

بد دی، ایا وړانگه زما سره مینه نه کوي، که کوي یې بیا تراوسه ستړي مشي ته ولې راغله، خدای خبر چې دوړانگې مور به خومره خبرې راته کړي وي، خوزه د وړانگې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم، دوړانگې مور په لاس و خوځولم.

حمیده! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه ورېدې، ما یو دم ټکان و خوړ ورته ومې ویل چې یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لږ غوندې دروند دی ډیر وخت کېږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی. هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له ما سره په یوه کوټه کې درس وایي،

له ما سره دی، خو ما به نه منله میرانه وروڼه دې د مور سترگې راباسي، هر وخت پېغورونه ورکوي چې له دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرگ ښه وو، مور د یواځې په سرو سترگو ژاري هیڅ نه وایي رینستیا، رینستیا ووايه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې وروڼو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پېښاور ته لاړم.

هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبوروم چې راغلم، مونږ لا په خبرو بوخت وو چې وړانگه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې سیمه مخکې او وړانگه یې تر شا راروانه وه ما گومان وکړ چې وړانگه له ما شرمیرې ځکه کوټې ته نه راتله.

اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلي غلي راروانه وه.

ستړي مشي یې چې راکړه او د باندي ډېره تېزه لاره لکه چا چې پسې اخیستي وي، سیمه د مور په څنگ کې کښېناسته او ویل چې وړانگه نه راتله، شرمېده ماته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته مخکې

شه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې ستړي مشي ته راوسته مور یې وویل چې وړانگه همداسې حیاناکه ده شرمیرې.

تره پره موږ په خبرو بوخت وو چې زاهد هم راغی وړانگې له نغري نه غږ کړ سیمما ، وه سیمما ، ډوډی تیاره ده لاسونو ته اوبه ورو واچوه لاسونه مو اوینځل ډوډی وړانگې تیاره کړه کله یې چې ډوډی راوړه زه او زاهد ډوډی ته کښېناستو ، د وړانگې مور وویل چې تاسو ډوډی او خورئ مونږ همدا اوس ډوډی او خوږه دا ځل وړانگې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنگ کې کښېناسته ما به چې سترگې وریپورته کړې . سترگې یې په ما کې گنډلې وې . سترگې به یې ښکته کړې ، دوه درې ځلې دا لوبه تکرار شوه په څلورم ځل مې چې سترگې وریپورته کړې . هغې گڅه سترگه ووهله (سترگک) یې وواهه او له ځانه سره غلې موسکې شوه او د باندې لاره

مونږ چې ډوډی او خواړه حجرې ته د استراحت لپاره لارو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زرد خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترگې هم نه وې پټې کړې .

زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړبوه او ویده شوی وم . خوب مې لیده چې د حجرې په لویه دروازه غلې وړانگه رادتنه شي ، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانگه غلې ، غلې په قراره ، قراره راروانه وي ، زما سترگې په دواړو لاسونو پټې کړې زه لومړی وایم زاهد یې ، وړانگه مې سترگې راباندې ټینگې کړې ، د سترگو د ټینگولو نه یې مقصد دا وي چې گني زاهد نه يم ، زه بیا وایم چې سیمه یې ، هغه بیا سترگې راباندې ټینگې کړې ، دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانگې لاسونه مې په لاس کې ونيول په قراره مې وویل چې وړانگه یې .

د وړانگې د نوم په اورېدو سره ، وړانگه زما سترگې خوشي کړې ، راته ووايي چې زما نه په تا هغوي ډېر گران دي اول دې وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیمما یې او بیا څو نور نومونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانگه مراوره روانه شي زه ورباندې غږ وکړم وړانگې ای وړانگې ! زما خبره خو واوره ای ، ای !! په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

سترگې مې وغړولې ای خوا د یخو مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې یم ، بیا په خپل ځای .
ختم هر خومره سترگې مې چې پټې کړې چې ویده شم یو ځل بیا وړانگه ووینم خو خوب و تنبیده
زه پاخیدم د حجرې په برنده کې یوه پیپه همداشان په خوا کې ورسره یو بدنې (لوټه) ایښودل شوې وه
اودس مې وکړ بیرته حجرې ته را دننه شوم ، زاهد پاخیدلی وو سترگو کې یې سوک واهه راته یې وویل چې
څنگه خوب دې وکړ؟ ما وویل چې ډېر ښکلی خوب مې وکړ ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل ،
زاهد وویل چې څنگه کور ته به دې زړه نه کېږي؟ ما ورته وویل چې زه هیڅکله کور ته نه ځم زه ټوله
رخصتي همدلته تېروم .

زاهد هک حیران شو ، ویې پوښتل چې خبره څه ده ولې کور ته نه ځې؟ ما د الف نه تر یاء پورې ټوله خبره
ورته بیان کړه . زاهد لږ خفه هم شو ، راته یې وویل څه ځکه دې د څو ورځې د پیشمې غوندې مخ نیولی لکه
یو څوک چې په زوره پیشمې ته را پاڅوي .

دې خبرې سره ما لږ وځنډل زاهد وویل: خاڼده مه ، تا دومره لویه خبره له مانه پټه کړې ده ، زه کوم پردی نه یم
ما به دې وروره نه هم ځان ته نږدې گڼې ما ورته وویل زاهد تېر هېر باقی خیر زاهد وویل څنگه تېر هېر
باقی خیر ، تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ویل چې زه له کوره په پټه راغلی یم پیسې راسره ختمې
دي ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وویل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور
سره به د نږدې نه وویښې .

پنځم څپرکی

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لار و زه د زاهد دې په کور کې بېل پاتې شوم ، د وړانگې مور ته مې وويل چې زه به دې باندې حجرې ته لار شم ، هغې هم راسره او منله د وړانگې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې يې راسره وکړې ، کله چې پاڅېده راته يې وويل چې حميده زه به کور ته لاره شم . غواگانو ته به شوتله او وابنه وکړم ، تاته به مې وړانگه لورکې . چای راوړي تر هغې به زاهد بېرته راشي ، ما ورته وويل سمه ده ، کله چې د وړانگې مور پاڅېده له هغې خوا وړانگه چاينک او پتنوس په لاس را روانه وه ، د وړانگې مور راغږ کړ حميده دا دی وړانگې لورکې . مې چای راوړې ، وړانگه حجرې ته رادننه شوه او مور يې کور ته لاره يواځې زه او وړانگه وو ما او وړانگې تر ډېره خبرې نه کولې لکه څنگه چې له مانه د خبرو لوری او پلو ورک وو چې

خبرې له کومه راپيل کړم ، زما په شان وړانگه هم وه ، زمونږه دا خاموشي وړانگې د پيالې په ډکولو سره ماته کړه ، لومړی پياله يې د ځان مخې ته کېښوده بله پياله يې راواخيسته کله يې چې ډکوله راته يې وويل جانه بوره په کې واچوم کنه ؟

د جان د نوم په اورېدو سره زيات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زيات خوښ شوی وو چې کله يې په موبایل کې خبرې راسره کولې ، کله يې چې اړيکه پريکوله راته يې وويل جانه ای جانه ! زه له تاسره مينه لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولږېده چې څه درته ووايم ، ما ورته وويل گراني خوښه دې خپله که بوره په کې اچوې يانه ، وړانگې په پياله کې بوره واچوله ، وړانگې وويل جانه څومره رخصتۍ يې درکړي ؟ ما ورته وويل شل ورځې رخصتي لرو ،

له هغې وروسته به له خيره څو ، وړانگې وويل ته به له خيره څې ما چاته پرېږدې ، ما ورته وويل اول خداى ته ، بيا هغه چاته چې له چا سره مخکې او سپدې ، د وړانگې په سترگو کې اوبنکې راغلې په ژړا يې وويل جانه زه ، زه بغير له تانه يوه شيبه هم ژوند نه شم کولى ته زما ژوند يې ، ته زما مينه ، ته زما روح يې خو ! گوره گرانه

هسې نه چې د پيښور د نجونو په ليدو زه له تانه هيره شم ، ما له ياده ونه باسې ما ورته وويل وړانگې گرانې يا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه شم ، هغې وويل چې زه هم پوهيږم چې لس پنځلس ورځې پاتې دي که مې پلار يا مشر ورور راغی هغه مې بيا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په يواځې توگه له تاسره کښېنم پلار مې درې ورځې کيږي چې کابل ته تللی ، مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ، ورور . خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي

خدای مې دې پلار هم تر هغې رانه ولې ترڅو چې ستاسو رخصتۍ نه وي پوره ، وړانگه پاڅېده چاينک پيالې يې ټولې کړې څنگ ته يې کېښودې يو ځلې يې منډه کړه د حجرې نه يې سر بهر کړ ايخوا ديخوا يې سترگې واړولې ، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کېښناسته ، زما لاس يې واخيست په خپل سر يې کېښود ، ويې ويل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې ، زه لکه بت داسې ناست وم يواځې مې د وړانگې په سترگو کې سترگې گڼدلې وې ، ريښتيا چې وړانگه وه وړانگې ته خدای بيل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره ترپښو ورته وکتل ، له ځان سره مې غلي وويل چې ماشاء الله په خپلو سترگو ووېرېدم هسې نه چې له نظر يې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو . بيا مې هم وويل چې ماشاء الله

وړانگې چاينک او پيالې واخيستې له دروازې چې بهر کېده يو ځلې يې بيا سترگې راواړولې له ځان سره غلې موسکۍ شوه او لاړه ، د مازديگر څلور بجې وې چې زاهد راغی راته يې وويل چې مور دې اوس راتله خو د ورور په ټينگار پاتې شوه ، ورور د ويل چې يو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو . زه مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وويل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور . ووينم

شپږم خپرکی

دا درې ورځې ډېرې په سختۍ راباندې تېرې شوې دقیقه په دقیقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا درې ورځې مې وړانگه هم نه وه لیدلې، که د غرمې یاد ماخستن دې ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وویل چې راځه ډوډۍ به کور کې او خورو، بیا به حجرې ته راشو، ما به ورته وویل چې نه همدلته بڼه یم، کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه له وړانگې سره مینه کوم،

سرې ته ځان داسې معلومېږي چې ټول راباندې خبر دي، ټول ماته گوري، په همدې وجه به زه کور ته د ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او ورور راغلل، مور او خور مې کور ته تللي وو، ورور مې سمدستي حجرې ته راغلو، کله یې چې په ما سترگې ولږېدې، غږ یې کړ حمیده! حمیده! دواړه یو بل ته ور تر غاړې وتو، تر ډېره مې ورور په غیږ کې نیولی وو په ژړا، ژړا کې یې راته ووبل ولې حمیده، دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی واي چې پیناور ته په زده کړو پسې ځم! ولې؟ ولې؟ اخیر ولې؟

داسې خو څوک نه کوي، مونږ څومره ایخوا دیخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خودومره خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترگې سرې نه وې اچولې، ورور مې اوس لږ آرام غوندې ښکاریده، د زاهد سترگو کې هم اوبنکې راغلی وې، خو زاهد ماته په برگو برگو کتل شاید چې غصه ورغلي وي، ما دا گمان وکړ چې ویل به یې تا که مور او پلار وروڼه نه شول خبرولی ما ته خو به دې دومره ویلي وي، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه وروڼه، زاهد وویل راځئ کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې وليده، بې اختياره يې له خولې غبراغی حميده، زما حميده زويه! زه يې په غيږ کې ونيوم، ترډېره يې په غيږ کې نيولی وم، په مخ او تندي بڼه بڼکل کړم لږه به غلې شوه، بيا به يې په ژړا پيل وکړ زما حميده زويه! ما په ناز، ناز رالوي کړه زويه! ولې دې له ځانه د انځر گل جوړ کړی دی، ولې دې کور راته خوشی کړ،

زه دې يواځې پيغورونو ته پرېښودم، ما هم سرد مور په سينه ايښی وو د مور سينه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مور له غيږې خلاص شوم، کوچنی خور بې اختياره غيږې ته راو لوېده، د خور په سر لاس راتېر کړ ورته مې وويل خورې اوس خو دلته يم اوس ولې ژاړې؟ مور ترډېره يو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کيسه د خوست نه د تگ پيښور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پايه ټوله ورته وکړه،

مور مې هم کيسه راته وکړه چې مونږ په تاپسې څومره خفه وو، ستا په سر زه څومره راټل کېدم هر چا به له مانه سترگې باسلې چې زوي د نازولو اوس يې گوره چې دومره به درته وکړي چې په ريبلو به يې سترې شي، مور مې نن ډېره خوشاله وه څنگه چې مور ته پيغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لورې پسې تللی هغسې نه وه زه يې يو متعلم وليدم، زه يې يو زده کوونکی وليدم، ما او مور چې خبرې کولې وړانگه هم ولاړه وه دا درې څلور ورځې کېږي چې مې وړانگه نه وه ليدلې زما او د مور د کيسې په اورېدو وړانگې په سترگو کې څو، څو ځله اوښکې راغلې، بيا به يې پاکې کړې نن مې د مور په راتگ سره وړانگه يو ځل بيا وليده،

ترډېره يې په سترگو کې گيله کوله چې د ډوډۍ د خوراک لپاره ولې کور ته نه راځي، زه او وړانگه په سترگو، سترگو کې سره پوه شو، ورور خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنی خور مې تراوسه همدلته وو، په پنځمه ورځ مې ورور بيرته راغی زه زاهد او څو نور ملگري سره ناست وو، چې ورور مې حجرې ته را داخل شو، له سلام او سترې مشي څخه وروسته يې زه د باندي او غوښتم د باندي چې لاړم

ورور مې يو خو روپۍ راكړې ډېرې خبرې او ډير نصيحتونه يې راته او كړل په خپلو خبرو كې به كله كله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پاى كې وويل: چې زه راغلى يم چې مور او خور مې بوخم هسې نه چې په كور كې را باندې شكمن شي تر مازديگره ورځ ډېره بڼه وه خو كله مې چې ورور او كوچنۍ خور ته رخصت وركړ د دواړو له سترگو نه بې اختياره او بڼكې راغلي، زما هم زړه ډك ، ډك كيده ورور ته ورتراغړې وتم، تر ډېره مويو او بل په زړونو پورې ټينگ نيولي وو،

كوچنۍ خور مې پر دواړه مخه بڼكل كړه، يواځې د مور رخصت مې پاتې وو مور مې تر اوسه له كوره نه وه راوتلى يو ځل مې له ځانه سره وويل چې له مور په پټ شه، بيا مې له ځان سره وويل چې مرگى لنډى دى خداى خبر بيا چې راخم مور به مې مړه وي كه ژوندى، يا كيداى شي له مور زه مخكې شم مرگى زور او ځوان نه گوري، كيداى شي چې پيښور ته خم په لاره كې مو تر راپسې ټكر شي، زه لا په همدې فكرونو او سوچونو كې وم چې د دروازي غږ پورته شو، كله مې چې سترگې پورته كړې د زاهد مور او دواړه خويندې بې په دروازه كې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته يې وويل چې زويه زړه خو مې نه كيږي خو څه وكړم، مجبوره يم چې لاړه شم كني، كني

مور مې په ژړا شوه كني، زه به تر هغې همدلته واي، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه واي مور مې چې كله رخصت راځينې اخیست، راته يې وويل زويه په خير سره لاړ شې په خير سره بيرته راشې، كله چې بيرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادى زوى مې له پوهنتونه فارغ شو په كور كې به په جگو سترگو گرځم وایم به چې تاسو خوماته ويل چې زوى د په لويږۍ پسې تللى كله چې راځي دومره به يې درته كرلي وي چې په ريبلو به يې سترې شې،

كله چې مور رخصت راځينې واخیست دا لنډۍ يې راته وويلې

!! ارمان، ارمان تېره ساعته

راستون به نشي كه ملنگ در پسې شمه

بيلتونه بنيري به درته نكرم
واره دي مړه شه لوي دي او غواړه خيرونه

بيلتونه خومره زوره وريبي
چي پښتانه دي لر او برويشلي دينه

حميده ستا په بيلتانه كي
په كليو گرخم خمكه خاي نه راكويڼه

مور مې چې لنډی ويلي له هرې لنډی سره به يې وړې ، وړې سلگي له خولې راتلې په ولاړو كسانو كې يو
هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډېره سخته شيبه وه د مور ، ورور او كوچنې خور څخه جدايي دوى مې رخصت كړل
اولاړل ،

شپې او ورځې تېرېدې وړانگې سره مې اوس مينه دومره زياته شوي وه چې زړه مې په مرگي هم نه غوښتل
چې له هغې څخه جدا شي ، د ورځو په تېرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانگې
او وړانگه به زما له سترگو پناه شي ، د شپې اته بجې وې ، زه او زاهد په حجره كې سره ناست وود زاهد
موبایل ته زنگ راغی ، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته يې زاهد ته وويل چې كولى شې زمونږه حجرې ته
راشې گپ شپ به اوولو سبا سهار به وختي د خپل كور په لوري ځي ، زاهد هم ورسره او منله زاهد ماته هم
ټينگ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ، زاهد چې كله تلوراته يې وويل چې د ډوډۍ خوراك
لپاره بيا كور ته لاړ شه ،

ما ورته وويل چې سمه ده ، ته ورځه زما غم مه كوه ، زاهد لاړو زه په حجره كې يواځې پاتې شوم ، د ماخستن
اته نيمې بجې وې چې وړانگې ډوډۍ راوړه ، د نورو شپو به چې وړانگې ډوډۍ راوړه او غږ به يې وكړ چې

زاهده! زاهده وروره! ډوډۍ مې راوړه، زاهد به دروازي ته ورغی، او ډوډۍ به يې د وړانگې له لاسه واخيسته، خونن شپه چې وړانگې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازي مخې ته يې يواځې زما چپلکې وليدې، بې له دې چې غږ وکړي په بېره راغله،

په يو لاس کې يې پتنوس، په بل لاس کې ورسره د پيو جام وو او په تخرگ کې يې د ډوډۍ دسترخوان وو، کله يې چې ډوډۍ او دسترخوان کېښودل، راته يې وويل چې زاهد چيرې دی؟ ما ورته وويل چې هغه دې گونډيانو کره تللی شپه يې همغلته ده سبا سهار راځي، وړانگې ايخوا ديخوا وکتل په بېره يې وويل شکر خدايه چې تللی، زه د شپې په لس نيمو بجو راتم چې د حجرې لويه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وويل چې سمه ده،

خو گوره چې راځې ډېر خيال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي، وړانگې وويل چې سمه ده، وړانگه لاره ما ډوډۍ ځانته گونډي او خوږه، د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کېښناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدايه زاهد خورامه ولې، زه په انتظار ناست وم چې د يوې دقيقې څخه راته يو ساعت، او د يو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه،

ما ويل چې کله به لس نيمې بجې کيږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوي چې د حجرې د دروازي اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ويل که زاهد راغی، ځکه چې ما ويل چې وړانگه په لس نيمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، يو دوه ملتیه د انتظار څخه وروسته وړانگه د حجرې کوټې ته رادننه شوه، چپلکې يې په لاس کې نيولي وې، دروازه يې بنده کړه چپلکې يې د دروازي خواته کيښودې،

ما ورته وويل چې څنگه دومره وخته راغلې تاخو لس نيمې بجې ښودلې وې، وړانگې وويل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وويل چې ماته هم د يو ملت څخه پوره يو ساعت جوړ شوی وورينستيا چې

انتظار ډير سخت وي ، ما او وړانگې ډېرې خبرې وکړې وړانگې د خبرو لومړی شروع د گيلو نه وه چې ماته يې وويل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وويل چې ولې؟ وړانگې وويل په دومره شپو کې يو ځلې کور ته رانغلې يوه ورځ خو به دې ډوډی خوراک ته زما لپاره هم کور ته راغلی واي ،

ما ورته وويل وړانگې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مينه څوک خبر شي خداى دې نه کړي داسې نه چې تاته بيا کوم مشکل پيدا شي ، وړانگې وويل چې جانه تر کومه به زما او ستا مينه پته وي چې خبريزې خبر دې شي ، نور به څه مشکل راته جوړ شي و به مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مينه کې چې مړه شم هم نه يم مړه ، ما ورته وويل چې وړانگې خداى دې هيڅکله هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وي او زه ژوندی ، زه او وړانگه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې گړب شو ، زما د وړانگې وار پار خطا شو ،

په حجره کې د ننه يو کټ ايسنودل شوی وو چې په هغې کې بستري سپنجونه کيسنودل شوي ول وړانگې ته مې وويل چې بېرته کوه د کټ لاندې پته شه ، وړانگې هم وار خطا نه کړ سمدستي د کټ لاندې پته شوه ساه يې ډوبه ، ډوبه کېده په کټ باندې ريجايي هواره وه ، وړانگې چې هر څومره کوبښ وکړ چې ريجايي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس يې ونه رسېده ، ځکه چې په کټ کې زياتې بستري ايسنودل شوي وې زه هم ورغلم وړانگه د کټ لاندې وه ريجايي ته يې زور ورکاوه ،

ما له پاسه بالاخره ريجايي مو لږه ځمکې ته را کش کړه ، زه په کونج کې غلی کښيناستم لکه سوا لگر وړانگې يو ځل بيا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بېرته يې خپلې چپلکې راوخيستي او سر يې بېرته د کټ لاندې کړ ، نوره د کټ لاندې وړانگه هم سترې شوې وه زړه يې خولې ته راغلی وو له يوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه يې ډير خفه وو ماته يې په ورور راغږ کړ چې څوک دي ما ورته وويل تراوسه خو څوک نشته پته يې نه لري ،

صبر و کره چې زه يې او گورم چې دا څوک دی او څنگه وځنډيده، کله چې د باندې ووتم د لوبې دروازي په خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله یوې خوا شي او کله بلې خوا خوتلی نه شي، ما له ځانه سره وویل کیدای شي د باندې څوک ولاړ وي د سپې له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي، خو چې کله بڼه ورته زیر شوم د سپې په غاړه کې ځنځیر وو هغه ځنځیر یې په وره کې کلک نښتی وو، خدای شته چې بڼه غصه هم راغله غلی ورغلم د سپې ځنځیر مې له دروازي څخه خلاص کړ، سپی هم دومره تیز لاړ لکه د جیل څخه چې خلاص شوی وي، دروازه مې بنده کړه ما ویل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده وویني کیدای شي چې بیرته خپلو ملگرو ته ورشي

د حجرې په لوري چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانگه لاهمغسې د کت لاندې پته وه ورو یې د کت ریجایي پورته کړه راته یې وویل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کیښود غلي مې ورته وویل چې د باندې زاهد دی، زریې ریجایي پرېښوده راته یې وویل چې ته خو دلته مه اودرېره اوس مې په خپله ورباندې وینې، ما په وړانگه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هیڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې گریږیدله هغه د سپې د ځنځیر له امله گریږیدله،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کت نه مې ریجایي پورته کړه وړانگه غزیدلي پښې پرته وه په سر یې لاس ایښې وو زړه یې دگ، دگ کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ یې راواړوه ورته مې وویل چې راووځه، هغې ډیر په قراره وویل چې زاهد څه شو ما ورته وویل چې ته راووځه خدای به هرڅه اسانه کړي، کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کیسه وکړه وړانگه له خندا شنه شوه راته یې وویل چې ظالمه اول به دې ویلي واي په ما خو د قیامت تېر کړ،

وړانگه چې په گلابي شونډو یې موسکه خوره وه زما په لورې راغله په قراره یې خپیره زما مخ ته را کړه راته یې وویل چې لوي ظالم یې داسې هم څوک کوي، شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې بڼه

زړونه مو سره تش کړل، وړانگې راته یو د شمال یوه گټې یو قلم را کړ ما هم کوم شیان چې په پینځاور کې د وړانگې په نامه اخیستی وو هغه شیان مې ټول ورکړل،

وړانگې چې له ما څخه رخصت و اخیست په دروازه کې یې مخ بیرته راستون کړ په ژړا کې یې راته وویل
جانه خدای خبر چې بیا داسې زر سره ووینو، خو گوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند
تیروم زه به ستا یم بغیر له تانه به زما د خاوند په نوم څوک یاد نشي که د له یاده وویستم هېره دې کړم هغه
سندرې دې اوریدلي چې وایي،

! یاره په ماگرانه که ستا نه شومه

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شمه

ته زما د مینې پروا مه کوه او مه کوه

ستا په محبت به قربان زه شمه -

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شمه

وړانگه کور ته لاره زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته
لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په یواځې توگه د زه وړانگې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل
وو، کله چې انگر ته ورسېدم د وړانگې مور، راباندې غږ کړ، حمیده زویه بڼه ده چې په خپله راغلي، کني
ما وړانگه در لېږله چې درته ووايي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وویل خیر او سپد وړانگې
مورې، د وړانگې مور راته وویل ته کوټې ته درځه ماته غږ که لږه پاتې ده هغه زگوم زه هم درځم، کله چې
کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانگه غلي ناسته وه،

سریې د دواړو ځنگنو په منځ کې ایښی وو، زما په ورتگ هیڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره
ټوخی مې وکړ، وړانگې سر را پورته کړ په سپینو گلابي انگیو یې د اوبنکو څاڅکي داسې ښکار بدل لکه
د گلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمدستي هغه بیتونه راپه یاد شول چې

بنکلی مخ لکه افتاب لري جنانه
 انانگي لکه گلاب لري جنانه
 بنکلی مخ لکه کتاب لري

د چنار غوندي شباب لري جنانه
 شنه خالونه د شبنم غوندي پرې بنکاري
 حميدي په کې سبق د مينې وايي

جنانه

د وړانگې مخ راته د دنيا پر مخ له هر څه بنائسته ؤ، وړانگه يې نوم وورينستيا چې وړانگه وه، ورته ومې ويل چې وړانگې ولې ژاړې خیر خودی څه درباندي شوي دي؟ وړانگې ځواب راکړ جانه پخپله بڼه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وويل چې وړانگې زه پوهېږم چې زما بيلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنيا په اميد خورې کيږي زه دا اميد لرم چې ته به زما وي، زه به بېرته راکم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم،

وړانگې يو سوړ اسويلی وکړ، او وويل چې جانه يا دې راغلی نه واي يا چې راغلي داسې زردې نه تلی، مورډلا خبرې کولې چې د وړانگې مور راغله وړانگې ځان سره راټول کړ پلاتۍ يې ووهلې، مورډلا چای څښلو ته ناست و چې زاهد راغی، په وړانگه يې غږ کړ چې زما او د حميد جامې او بکسونه برابر کړي، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې وړانگې ته به يې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تياروم او حميد به نن بيلتون رانه د پيښاور په لور وږي،

کله مو چې چای وڅښلو زاهد غږ کړ وړانگې وه وړانگې څنگه جامې او بکسونه دې تيار کړل کنه؟ وړانگې په قراره وويل چې هر څه تيار دي، مورهم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سيما څخه رخصت راوخيست، وړانگه نه معلومېده ډير په خفه او په نه زړه د وړانگې له کوره روان شو، زاهد ډېر تيز روان وو، ما چې هر څومره کوبښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانيدم، يو ځلې مې شا ته مخ واپاوه نه گورم چې د کور په وړه دروازه کې وړانگه ولاړه ده،

ما چې څنگه مخ واړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو پنبو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم، خو مجبور وم زاهد شو واري راباندې غږ کړ حميده پنبو ته دې لږ زور ورکړه ناوخته کيږي، کله چې پاخه سرک ته ورسېدو په موټر کې کنبېناستو د وړانگې کلي ته مې مخ راواړوه موټر حرکت وکړ او د وړانگې کلي په شنو ونو کې پټ شو.

بازار ته چې راوړسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لوري مو حرکت وکړ، دا ځل راته تگ ډېر گران وو په هيڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په ټوله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بيا به کله بيرته رآم، زه چې بيرته راشم وړانگه به بيا ووينم کنه، هسې نه چې زه بيرته رآم هغه يې چاته ورکړې وي، شيطان به رنگ رنگ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډۍ (سرحد) ته راوړسېدو له موټره رابنکته شوو.

د افغانستان او پاکستان په گډه پوله کې مو په پنبو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشي اخیستل کيده د کوم چا سره به چې شناختي کار ډ نه وو هغې ته به يې زيات تکليف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې يو څو پيسې ورکړي او خوله يې ورخوږه کړي، زمونږ نه هم تلاشي اخیستل شوه. شناختي کار ډونه مو وربنکاره کړل او روان شوو.

کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وويل چې سيدا به د پيښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو، ما وويل سمه ده چې څنگه دې خوښه وي د پيښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډير مزل څخه وروسته کله مې چې سترگې پرانيستې موټر په پيښاور کې د ټل اډې ته نږدې شوی وو، په پيښور کې د ټل په اډه کې له موټره رابنکته شوو، ما وويل که زندان ته يې راوړم زړه مې ډېر خفه شو، مخ په وړاندې مو د خپلې کمري په لور حرکت وکړ.

کله چې خپلې کمري ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پرېوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو، ما مې خپل موبایل راواخيست چې سيم کارت په کې واچوم، سيم کارت مې په کې

واچوه ما چې موبایل چلند کړ زړه مې وار نه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټیلیفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د موبایل یونټې مې ولیدې په موبایل کې مې یونټې نه وې، سمدستی راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د موبایل لپاره کارډ واخلم، خوبیا مې له ځانه سره وویل که زاهد راشي دروازه بنده وویني وایې به چې حمید کومې خوالاړو په نه زړه په کوټه کې بیرته کښېناستم،

زړه مې هیڅ آرام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انگازې کولې چې ماته یې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تیار کړي وو، را باندي غړېې کړ حمیده وا حمیده! دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپین ږیرې کړې او ما هم دا دنیا غمونه دي پرېږده یې،
..... ما وویل زاهده یو خوته

زه چې هسې لږ آرام غوندي غلی کښېنم ته راته وایې چې بیا په کومو فکرونو کې تللی یې، زاهد وویل چې راځه ډوډۍ او خوړه ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووینځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم یو دوه خوشنده ډوډۍ مې او خوړه نور پاڅېدم، زاهد وویل ولې دومره زړه پاڅېدې؟ ما وویل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کیږي، زاهد چې ډوډۍ او خوړه لوبني یې ټول کړل زما خواته راغی راته یې وویل حمیده که د پیسو خبره وي دا دي پیسې خوتاهم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زیات خفه یې؟ کومه خبره خامخاشته چې ته یې له ما پتوې، ما وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته د لارې منزل سترې کړی یم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر یو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به یې څارلم لکه په یوه استخباراتي شبکه کې چې یو چاته دنده و سپارل شي چې دغه سړی به ستا تر څارنې لاندې وي گوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي،
زاهد زه هم داسې له څارنې لاندې نیولی وم

اووم خپرکی

زمارنگ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنگ کې دومره ادلون، بدلون راغلی وو چې زاهد را باندې د چرسې گمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډیر خفه وو په سرک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې گنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمږې کړې. په لور واپراوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیره زما په بستره اخته دی، لومړۍ یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود،

کله کله به یې د دروازې په لوري هم مخ راواپراوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راګوز کړ څټه په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کېښناستو، زه هم د باندې په ولاړې سترې شوم کمږې ته راغلم د خپلې الماری په لورې لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،

زاهد په یوه سترګه ما ګوري په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کېښود، خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو څنډ ورکړ، وروستی جوړ کالي او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې څنډ ورکړ د څنډو سره سم یو کاغذ ترېښه لاندې وغورځیدو،

خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کیږي کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولږېدې کله چې ښه ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوي وو، (جانته زه له تا سره مینه

لرم) کله مې چې په کاغذ دغه جمله ولیده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را کپ نه وو چې کاغذ مې راخیستی وای ما چې کله راخیستو یو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد مې وویني بیا به مې په قراره د لیک په لور لاس وغزو و

د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې او کړه لیک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به چې په لیک باندې لیکلي جملې ته وکتل چې پرې لیکل شوي وو (جانزه له تاسره مینه لرم) له سترگو به مې لیک ورک شو د لیک په ځای به راته وړانگه سترگو سترگو ته کېده ځکه خو مې زړه نه شو کوی چې لیک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حمیده! څنگه داسې غلی ناست یې لکه غل ژر ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډزوو ریښتیا وه چې زه دې غلا لپاره ناست وم،

ما ریښتیا غلا کوله ما د لیک غلا، د هغه لیک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه غورځیدلی وو خو د لیک پورته کول راته دیوې لویې غلا څخه هم ډیر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو، ډېره لویه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وای چې زاهد نه وای لیدلی زه زاهد ولیدم راته یې وویل څنگه لیک ته په رډو، رډو گورې زاهد را تپت شو چې لیک راواخلي خو ما یې لیک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې لیک مې پرې کړی وای، زاهد هم حیران وو چې په حمید څه وشول،

په حمید څه شوي، دا دې څه لیک دی، ولی یې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حمید له ما نه څه پټوي، لیک مې په جیب کې کېښود زاهد هم داسې په رډو، رډو راته کتل زاهد راته وویل حمیده ته کوم څه له ما نه پټوي ماته نه وایې خپل غم د زما سره شریک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما سر دې په کار وي هم زه به یې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هیڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن ټوله شوه د شپې لمن وغورېده

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډی او خوږه سمدستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای ځملا ستم، زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو، ما ته خوب چېرې راتلو کله په یو اړخ اوږم کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پرمېښی وړی وم، ما چې سترگې پرانیستې زاهد گروپ مړ کړی وو او ویده وو، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې لیک وو بل په کې د وړانگې تصویر لومړی مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت ونيو.

د وړانگې تصویر مې سترگو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانگې، ای وړانگې ته زما یې ته بالکل زما یې که خدای کول، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانگې ته هیڅ فکر مه کوه، وړانگې ای وړانگې! زه له تاسره دومره مینه لرم چې څه درته ووايم زما خبرې د وړانگې له تصویر سره دومره په زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خوبه وینن شي.

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنگی وکړ زه د زاهد ستنگي د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم زه مې تصویر جیب کې کینسود دا چې زاهد گروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم گروپ مې روښانه کړ قرار، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل شوي وو جانه ای جانه! د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانگه سترگو ته ودرېده وړانگې ډېر عجیبه الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه! ما چې لیک لوستو ما ویل که پخپله وړانگه راته غږ کوي. زه دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم.

یوې خواراته مور، پلار، وروڼه او خویندې سترگو سترگو ته کېدې او له بلې د وړانگې سوزوونکي عشق زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې ژړا وروسته په ځان نه يم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړ بوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترگې

پرانيسټې زاهد له ما څخه د مخه پاڅيدلى وو ما چې څنگ ته وکتل ليک مې څنگ کې پروت وو ، ليک مې سره راټول کړ جيب کې مې کيښود زه ډېر سخت وو پرېدم ما ويل هسې نه چې ليک زاهد له سر تر پايه . ټول لوستلى وي او بيا يې بيرته زما په خوا کې ايښى وي او ځان يې ناگاره اچولى وي .
زه به زاهد ته څنگه سترگې ورغړوم که يې لوستلى وي زه به زاهد ته څنگه ورمخامخ کيږم زاهد به وايي چې حميده تاخو له ماسره دوستي او ملگرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کې وه چې زاهد راباندې غږ کړ حميده نن لکه چې ډېر وختي پاڅيدلى وي؟ ما ويل نه نه يم پاڅيدلى زاهد وويل بيا د څنگه پښې د کټ څخه لاندې ځوړند وي او سرد په بالښت ايښى وو زه په خپل نه ځواب باندې .
. پيښمانه شوم

ځکه ما چې کله ليک پرانيسټ په کټ کې ناست وم پښې مې له کټ څخه لاندې ځوړند کړې وې ما په ليک کې يواځې د جان کلمه لوستلى وه ، فکرونو پر مخه کړى وم او ويده شوى وم زاهد ته مې وويل يو ځل پاڅيدم خو چې ساعت ته مې وکتل وخت ډېر وو بيرته کټ کې کښېناستم په ځان هم نه يم پوه شوى بيرته اوډه شوى وم ، زاهد وويل خا ، خامينه ما ما ، ستا په شان ډېر مينان په ناستي خوبونه کوي ، او د جانان سره په خوبونو کې پټ پټونې کوي ،

زه سخت خفه شوم ما خو دا گمان وکړ چې زاهد خو ليک لوستلى دى ځکه خو يې راته وويل چې مينه ماما زاهد په لمانځه باندې ودرېده ، زه د اوډاسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبرې مې لا همغسې په مغزو کې انگازې کولې ، کله مې چې اوډس لمونځ وکړ د چای څښلو څخه وروسته زاهد وويل زه ځم ښوونځي ته ، ته به لږ په آرام وروسته راشې ما وويل څنگه دومره وختي ښوونځي ته ځې لا خو وخت ډېر دى زاهد وويل چې د کيميا استاذ راته د نوټ ويلي وو ،

سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وويل که ناوخته ورشې نوټ درکوى شي ، که وختي ورشې هم ، زاهد وويل چې استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د وړانگې د لیک د لوستلو ډېره اندیښنه وه ما خو ځلې لیک راخیستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پیدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ، نن ما ته موقع په لاس راغلې وه لیک مې له جیب څخه راویست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا لیک به وړانگې په خپلو لاسونو کې نیولی وي بیا به یې سره ټول کړی وي ، وروسته به یې په دې پاکټ کې اچولی وي ، لیک مې له پاکټ څخه راویست د لیک په لوستلو مې شروع وکړه د لیک په سر لیکل شوي وو .

جانہ ای جانہ

له همدې لیکې لاندې لیکل شوي وو

زه له تاسره مینه لرم

جانہ سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه ، جانہ خدای دې وکړي چې لیک ستاسې لاسو ته درشي ، نه دې زاهد لاسو ته

جانہ خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده ، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تیاروم ، او تارانه نن بیلټون جدا کوي ، جانہ دومره راباندې گران یې چې دومره گرانست به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي لیدلی ، جانہ ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی ، جانہ که ته نن له ما څخه ځي ، خو گوره جانہ یوه هیله لرم ، زما وروستی هیله له تا څخه دا ده چې ما هېره نه کړي ، او زما یاد ته د زړه په یو کنج کې ځای ورکړه ، جانہ هغه سندره به دې اورېدلې وي چې وايي ،

بیلټون ، بیلټون هی ، هی یار مانه وړي

زمالدار مانه وړي

زړگی می چوي زما د خوږ زړگی قرار مانه وړي

هی ، هی یار مانه وړي

زما دل — دارمانه وړي

جان په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د یوې سیمه ایزې راډیو څخه خپرېده، ما دا گمان وکړ ما ویل که د راډیو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دېسندرې دومره ژړولې يم چې
 خیر له نورو خبرو تیرېږم، کله چې لیک ولولې ما ته خامخا ټیلیفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا يم او په ژوند کې به تا هیڅ نه کړم، یو ځلې بیا وایم جانه ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم، ستا وړانگه

کله مې چې لیک ولوست د وړانگې هرې خبرې به مې په مغزو کې انگازې کولې زړه به مې بیا بیا غوښتل چې لیک ولولم ما هم لیک بې لوستلو پرېښی نه دی خو څو ځلې مې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند او بیل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نیمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوی چې دا دومره وخت په ما څنگه تېر شو،

له ښوونځي هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې باید هم دا اوس وړانگې ته ټیلیفون وکړم، هسې هم د ښوونځي د تگ نه پاتې شوی يم زاهد هم نشته، هم دا یې موقع ده موبایل مې راواخیست د وړانگې نمبر مې په کې ډایل کړ، د دویم دریم زنگ تېرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغی . الو ! الو جانه ! زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالې ورځې ژړا ملتیا کوله ورو مې وویل گرانې څهڅنگه یې ښه خويې

وړانگې یې له ځنډه وویل، شکر دی جانه روغه جوړه يم وړانگې چې زما خبرې واورېدې وړانگه هم په ژړا : شوه او وې وویل

د شپې په لپو ، لپو او ښکې تویوم —

د ورځې تورې سترگې گړم

زما له عمره سره سمه

ميراث شي غمه په خدا دې تېرومه

ستا يارانۀ د ونو سيوري
ته به په کوم هيواد کې گرځي
ترڅو به داسې جدابي وي

کله پرما کله په نورو خلکو وي نه
زه ستا دمخ تصوير په غاړه گرځومه
خوښه دې نه ده چې ځان سور په وينو کړمه

ما پرې غږ وکړ، وړانگې هيله کوم بس کړه د خداي لپاره ژاړه مه، دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی،
وړانگې وويل جانۀ څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني نارې راڅخه شي خلک خبره ومه

ما دې وړانگې د ډاډ گېرنې لپاره وويل، وړانگې زه خودومره لرې نه يم لار، نه چا په زوره در څخه جدا کړي
يم زما او ستا په مينه کې څوک خنډ نشته، وړانگه لږه شيبه غلي وه بيا يې وويل، جانۀ څومره وخت
وروسته به راشې ما ورته وويل که خيروي څلور پنځه مياشتې وروسته وړانگې يو سوړ اسويلی وکړ او
غلي شوه، بيا يې يو ناڅاپه وويل جانۀ هغه زما ليک د ولوسته کنه؟ ما ورته وويل بلې گرانې هغه مې دا
اوس ولوست، اوس هم په لاس کې راسره دی، د ليک د ولوستلو ټوله کيسه مې ورته وکړه ما او وړانگې
ډېرې خبرې سره وکړې،

ما ورته وويل وړانگې په مبايل کې مې يونټې ختمېږي وړانگې يواځې وويل ، جانه گوره چې ما هيره نه کړې ستا د ليدو په هيله کله چې وړانگې اړيکه پرېکړه له ځايه پاڅېد م په کوټه کله يوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه بڼه بيخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترگو اوبنکې مې وچې کړې او سترگې مې خلاصې کړې بيا پاڅېد م لا دروازي ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترگې د زاهد شوې سترگې زما زاهد بې له واړه وويل حميده ! بيا څه درباندي شوي دي دا سترگې دې داسې سرې اچولي دي؟ زه غلی شوم ، زاهد بيا وويل گوره حميده دلته يواځې زه او ته او سپرو نور څوک نشته که ته ماته هر هغه څه ونه وايې چې تا ځوروي ، نو چاته به يې وايې ته خو يو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده ، ما بيا هم زاهد ته څه ونه ويل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم خپرکی

ورځې تېرېدې مرگي ته شپې او ورځې لنډې دې ، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې ، د دولسم ټولگي نه له خيره فارغ شو ، زاهد کور ته په رخصتيو لار ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانگې په زړه بيا هم مالگې وشيندم زړه مې ډېر کيده خو ما وويل که اوس لار شي بيا چې راځې وړانگه به بيا څه کوي ، په وړانگه به څه تيرېږي ،

زه يوه ورځ د باندي د چکر لپاره راووتم ، غوښتل مې چې د لوبو د ميدان په لورې لار شم ، په لاره کې راسره عبدالله ملگری شو ، عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ، چ ولې په رخصتيو کې کور ته نه يې تللی؟ او بل دې رنگ زيات تغير کړی دی که تا راباندي غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پيژندلی وای ، ما ورته د کور نه تگ ټوله کيسه وکړه ،

عبداللہ زما د کیسی پہ اور پدو زیات خفه شو، راتہ یی وویل له نن نه وروسته به ته زما سره اوسیرې، ما چې عبداللہ ته هر څه وویل نو عبداللہ نه منله زما بستره یی له کمرې راواخیسته ماته یی وویل چې ته د لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته وړم بیرته راځم، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکت لوبې ننداره مې کوله چې عبداللہ بیرته راغی، ما او عبداللہ ترډېره د لوبو ننداره وکړه، ما بنام نږدې کیدونکی وو چې د عبداللہ د کور په لور روان شوو، کله چې د عبداللہ دوی کور ته ورسېدو ما ویل چې عبداللہ به اوس د حجرې دروازه بیرته کړي، خو عبداللہ راباندې غږ کړ، راځه او درېره مه، په کور کې نور څوک نشته یواځې زه یم یوه مې مور ده او بله کوچنۍ خور زه نازړه غلی په عبداللہ پسې کور ته دننه شوم، د عبداللہ مور مخې ته راغله سترې مشي یې راکړه، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي، چې زویه څوک یې او څنگه راغلی یې؟ خو داسې نه وه عبداللہ زما په هکله هر څه ورته ویلي وو، د عبداللہ مور امنې ادې راتہ وویل زویه! راځه دلته په کت باندې کښېنه، د زوی د نوم په اورېدو دومره خوشاله شوم ما ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کت باندې کښېنه، ماته مې خپله مور پلار وروڼه او کوچنۍ خور سترگو ته گلې شوې، یو یو به مې له سترگو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې وزرې رپولې،

چې د عبداللہ مور امنې ادې راباندې غږ کړ، زویه کیدای شي زما په لیدو تاته خپله مور یاده شوې وي، خو گوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه گڼې، لکه څنگه چې عبداللہ راباندې گران دی او عبداللہ ته چې زه په کومه سترگه گورم همداشان ته هم راتہ د عبداللہ نه کم نه یې، د عبداللہ ورور نشته دا دی خدای په تیاره ورور وکړ،

زه او د عبداللہ مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبداللہ خور غږ وکړ، مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم که یخني په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلوشې لورې یخني په کې جوړه کړه یخني به روغه وي، ما هیڅ نه شول ویلی زه ترډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل، زویه کله چې عبداللہ راغلو راتہ یې وویل چې هغه

چرگ تا چې د يوه بڼه ميلمه په نوم ساتلی د هغه چرگ واراغلی، هغه چرگ حلال کره هيله ده زويه چې دغه ميلماستيا ز مورڅخه قبوله کړې،

ما ورته وويل ادې څه چې تيار وي هغه د ياروي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خوزه زيات نه يم د عبدالله مور امنې ادې وويل زويه! تردرو ورځو پورې خو ميلمه يې له هغې وروسته چې څه وايې مور يې درسره منو،

ماخستن شو تر اوسه د عبدالله خور ماته د ستړي مشي لپاره نه وه راغلي، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مور د باندي لاره د دروازي سره خوا کې مې لږ پسپسې واورېده، خو پرې پوهيدم نا عبدالله د باندي وراغلو زما په گمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ويل چې ستړي مشي ورکړه، خو پلوشه شرمېده، نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستيو کې يې خور پلوشه قراره قراره چې ډېره شرميده ستړي مه شي راکړه، او زرد باندي لاره امنې ادې وويل پلوشه لور مې ډېره شرم گيره ده، ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو او خوره د ځملاستي او د لمانځه لپاره د باندي حجرې ته لاړو، مونځونه مو وکړل او ویده شو سهار چې کله له خوبه راپاڅېدم د لمانځه او داسه څخه وروسته د چای څښلو لپاره کور ته لاړو، کله چې چای څښلو ته کښېناستو عبدالله وويل حميده وروره ستا لپار ما يو کار ليدلی خدای دې وکړي چې هغوی بل کار کوونکي ته نه وي ورکړی، د عبدالله مور وويل زويه څه ډول کار دی گران کار خو به نه وي؟ عبدالله وويل نه مورې،

اسانه کار دی يواځې به چوکۍ کې به ناست وي لس دولس زره به اخلي د عبدالله مور وويل دا څنگه کار دی حميد زوي خو تر اوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وويل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري، حميد کمپيوټر لوستلی د کمپيوټر څو پروگرامونه يې ويلي،

زه او عبداللہ دواړه د چای خښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبداللہ وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکي ته ضرورت وو زه همدلته په حجره کې کښېناستم کتاب مې له ځان سره ملگری کړ .

نهم خپرکی

کله چې عبداللہ بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی . سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوي ما له عبداللہ څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کې عبداللہ وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملگری په سترگه ونه گوري ، د یو ورور په سترگه به راته گوري نور به ماته د ملگری نه ، نه وایې زه ستا وروریم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وگمارل شوم ښه معاش مې اخیسته ، دمياشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې ، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډېر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډېره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبداللہ مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تېرېدې د کانکور ازموینې وخت راوړسېد ما هم ثبت نام وکړ ، نوم مې ثبت کړ ، د کانکور ازموینه ډېره ښه تېره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بريالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه څلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ، یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ ،

ما ویل راځه د وړانگې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم ، هم به مې له وړانگې سره خبرې شوي ، وي وړانگې سره به د زړه خواله وکړم د وړانگې نمبر مې ډایل کړ ترډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وروسته موبایل د وړانگې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ——— ،
———— سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

تاسو څوک خبرې کوي له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانگې مورې ح — ، ح — ، حمیدیم هغې یو ناخاپه غږ کړ حمیده ! ته څنگه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو څنگه یې د وړانگې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خود کومې ورځې نه چې ته او زاهد پینځاور ته تللي یې له هغې راوړوسته وړانگه لورکې مې روغه نه ده ، ما چې د وړانگې د ناروغۍ واورېدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانگې مور به نور څه ویلې وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناخاپه مې پام شو چې د وړانگې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ، حمیده ! حمیده زویه

په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوي و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانگې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي او زده بند بند کيږي او زده نه راتلو د وړانگې مور وویل بڼه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه . اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم

د وړانگې مورې وړانگه اوس څنگه ده هغې وویل چې زویه گذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم ځکه وځنډېده کني هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پینځاور ته درولو ګوندي هلته یې لږ صحت جوړ شي ، د وړانگې مور دې خبرې ماته زیات خوند را کړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه را کوي زه به شکر او باسم که خدای کول وړانگه دیدن هم دلته راپسې راوړي زما او دهغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې څومره چې خبرې اوږدې دي لا خوږېدي ،

کله مې چې اړیکه پرېکړه په کت کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندي کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نږدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چيغې ووځي خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زرمې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لارم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسېدم د ژب پوهنې بنسټونو استاذ

ټولگي کې ولاړ وو د ټولگي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په گمان چې استاذ له نورو محصلينو پوښتنې کړې وې کله چې ټولگي ته داخل شوم استاذ وويل: چې دنورو خو وار تېر شو خو يو شاغلی پاتې دی . استاذ وويل: چې حميده څنگه د ناوخته کړ خیر خو وو؟ ما وويل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وويل ښه حميده ته راته ووايه چې د ژبې څو تعريفونه مو کړي وو؟ ما وويل چې استاذ دوه استاذ وويل چې کوم کوم دي ما وويل ژبه هغه او ازونه دي چې انسانان يې د خپلو افکارو ، خيالاتو د څرگندولو په خاطر په يو خاص نظم او سيستم کې د خولې څخه راباسي ، او په همدې توگه د يو بل سره رابطه پيدا کوي ، او بل دا چې ژبه اقتصادي او ميثاقي سمبول دی چې د يوې ټولنې وگړي يې د افهام او تفهيم لپاره استعمالوي ، استاذ وويل: شاباس کنښنه کله چې استاذ په نوي درس پيل وکړ د سره ترپايه د استاذ په يوې خبره هم سم نه يم پوه شوی چې استاذ څه وويل ، ټول فکر مې د وړانگې د راتگ په اړه وو ، چې وړانگه راشي زه به څنگه ورسره وينم که ماته خبر رانکړي ، وړانگه را هم شي ، او بيرته لاړه هم شي ترډېره په همدې فکرونو کې وم چې ساعت بدل شو ، او د لارغوني متون استاذ ټولگي ته راغلو خوزه لا همغسې د وړانگې په فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،

د پوهنتون چې رابهر شوم ، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار وروڼه او خويندې مې سترگو ته گډې شوې مېبايل مې راوخيست د ورور نمبر مې په کې ډايل کړ د دريم زنگ د تېرېدو وروسته مې ورور مېبايل اوچت کړ سلام حميده وروره ! څنگه يې زما خپل سکه مشر ورور مېبايل اوچت کړی وو ما وويل . خدای دې رضا شي زه رضا يم شپې او ورځې دي تيرېږي

ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پيسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې ډېر خوشاله شو ما ورته وويل په کور کې يې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور سره خبرې وکړم ، ورور مې وويل په کور کې خو نه يم چې کله کور ته لاړم زه به بيا زنگ درته وکړم په خبرو خبرو کې د يونيسيار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړيکه پرېکړه ،

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر گران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لږ تاپ کمپیوټر داسې ویروس نیولی که هغې ته انستالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار در باندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،

ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه او سپرېه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمري په لوري ورغلم انجینر هم زما هر کلی وکړ راته یې وویل چې څنگه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ، انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یو سم همغلتنه به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره او منله کمپیوټر مې په بکس کې کښنود او د خپل کور په لوري روان شوم ، خپل کور خو مې نه وو خو ما د خپل کور نه کم نه گمانه عبدالله راته ورور ویلي وو، مور یې راته زوی ویلي وو د عبدالله دوی کور نه لږ لږې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د وړانگې زنگ راغی زیات خوشاله شوم ، مایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی ، جانه سلام ، ما خوله لا خبر و کولو ته جوړوله ، ویل مې چې ته څنگه یې ، هغې خبرو ته پرې نه بنودم خبره یې راپرېکړه ، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وي ، جانه هیله کوم چې بل ډول گمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنگ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ، ما وویل دا خو کومه خبره نه ده ،

د نورو خبرو به سره تېر شو ، اوس څنگه یې وړانگې وویل چې څه مې کوي ، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چې — یو ځلې لارې ، بس لارې زه دې هېره کړم ، یو ځل خو به راغلی وای ، د کومې ورځې چې له مانه بیل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې ، په خوست کې په هر ډاکټر وگرځولم خو دوي څه خبر دي چې زما د بیماری درمل چیرته دي یا له چا سره دي . هسې یې بې ځایه ځانونه سترې

کړل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پینیاور ته ځو، د پینیاورد نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوي يم،

لږه طمعه مې پیدا شوې ده، چې یو ځلې خو به دې بیا او گورم، ما وویل گرانې خدای مهربانه دی، گوندې سره ووینو، دومره بې صبري مه کوه، وړانگې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله، وویل جانه، ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریرې، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شي بیا به راته نه وایې چې بې صبري مه کوه
: وړانگې وویل

زه د سپرلي دگل تازه وم
ستا په بيلتون کې لکه پانه زېره شومه

زخمي زړگی مې د کتو دی
خومره داغونه پرې بيلتون را—پریدينه
تاد بيلتون جامې په ځان کړې
بيلتونه غبرگ زامن دې مړه شه
.

چاره راواخله ما حلاله کړه ميه—
چې ته غمجن شي گوندې زه دې هېره
شمه

وړانگې دا لنډې دومره په سوي غږ کې وويلې چې که بل چا اورېدلی وی د هر لنډۍ په اورېدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلي وای، ما ځان د پرتینگ کړی وو، یو خولاره وه او بل کور ته روان وم، ما وویل وړانگې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانگه لور کی مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم، وړانگې یو ناڅاپه وویل چې څه، څه ولی خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پینسور ته درولو،

وړانگې زه تاته ډېر شرمنده يم چې ته له ماسره دومره مينه لرې چې اوس پيښور ته د ناروغی د درملنې په پلمه راروانه يې خدای دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې بريالي شو وړانگې وويل چې آمين ، ما او وړانگې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبدالله هم راروان وو لږ هغه ته تم شوم ترڅو چې عبدالله راورسيږي او يو ځای به کور ته د ننه شو ،

عبدالله چې راوړسېد کور ته يو ځای دننه شو امنې ادې سپيلني راته لوي کړل شکر خدايه چې د عبدالله زوي مې ورور نه وو خدای په تياره ورور وکړ زه هم د عبدالله امنې ادې او پلوشې خور سره زيات خوشاله وم ما بيخي دا احساس نه کاوه چې دوي پردي دي ځکه چې څنگه يې عبدالله ته کتل همغه ډول يې ماته هم کتل د شپې مو ډوډی، يو ځای او خوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبدالله ډېر زړ ویده شو زه کله په يو اړخ او کله په بل اړخ او وبنتم کله کله به تر ډېره په دې فکرونو کې وم که وړانگه پيښور ته راهم شي ، زاهد يې کوم بل لور ته بونځي هسې نه چې هغوی راشي او ماته فون ونه کړي وړانگه بې ديدنه رنځوره رانه لاړه شي ،

زه وم ، د وړانگې يادونه وو ، او څلور کونجه کوټه وه ، کله ، کله به مې له جيب نه د وړانگې تصوير راوخيست ، او د مبايل په رڼا به مې بڼه په ځير ځير ورته وکتل ، وړانگې ته خدای ډير بنائست ورکړی وو ، دنگه پوزه نری، وريځې ، وړانگين مخ د لوړه ونه تر ډېره مې د وړانگې تصوير ته کتل ، په کتو کتو کې ویده شوی وم ، سبا چې عبدالله راباندې غږ کاوه عبدالله له ځانه سره يو ډول غلې غلې خدا کوله غلی به له ځان سره موسکی شو ،

حميده وروره پاڅه د لمانځه وخت دی مونځ درڅخه قضاء کيږي ، زه زړ پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له ياده وتلي وو بيگاه چې ما د وړانگې تصوير ته کتل په کتو کتو کې ویده شوی وم ، تصوير رانه کت کې غورځيدلی وو ، زرزد کت په لورې راغلم عبدالله په هر څه پوه شوی وو زه يې د سترگو په کونجونو څارلم زه څه خبر وم چې د وړانگې عکس د عبدالله لاس ته ورغلی ،

زه کله عبد الله ته مخ ورواړوم بيا ژر، ژر کمبله کله يوې کله بلې خوا و اوړوم را و اوړوم د کت بالښت مې پورته کړ د هغې لاندې مې وکاته دهغې لاندې هم نه وو ما غوښتل چې د کت لاندې مې يو ځلې سرپسې دننه کړي وای چې وو يې گورم ما چې کت ريجايي پورته کړه، عبد الله راباندې غږ کړ حميده څنگه داسې غلې غلې پلټنه کوي لکه غل؟ څه شی درنه ورک دی؟ زه ورخطا شوم وه مې ويل نه څه، څه څه نه دي رانه ورک بيا ښکته چې ويده کيدم خت (کالي) مې نه وو يستلی همداسې ويده شوی وم قلم رانه ورک دی، ما ويل په کت کې به رانه غورځيدلی وي، عبد الله غلی شان موسکی شو، راته يې وويل ته ديخوا راشه يو قلم خو ما هم پيدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبد الله په لور وروان شوم ورته مې وويل تا کوم قلم پيدا کړی؟ عبد الله وويل ته خو يو ځلې کښېنه څه درنه تنبتم خو نه د عبد الله سره، څنگ ته کښېناستم عبد الله وويل لومړی راته د قلم نښې او نښانې ووايه چې قلم دې څه ډول رنگ لري زه غلی شوم ځکه له مانه خو قلم نه وو ورک د وړانگې تصوير رانه ورک وو ورته مې وويل عبد الله رنگ يې څه کوي ته يو ځلې قلم راوښايه که زما قلم وي وبه وایم چې زما دی که زما نه وي وبه وایم چې نه دا زما قلم نه دی، عبد الله لومړی يو قلم له جيبه راويست چې دا خو به نه وي؟ ما وويل نه ما غوښتل چې پاڅم عبد الله د لاسه ونيوم راته يې وويل کينه يو بل مې هم پيدا کړی عبد الله څنگ جيب ته لاس کړ په قراره، قراره يې راويست نه گورم چې د وړانگې تصوير په لاس کې ورسره دی رنگ مې تک زير لکه کورکمان و تنبته پده خوله مې وچه شوه،

په امبور به هم زما د خولې څخه خبره نه وی راويستلی زما په خوله کې چې کومې لارې وې سره سرېښ شوې وې په ډېره سختی مې له ستوني تيرې کړې، زه د عبد الله نه سخت خفه شوم ما عبد الله ته دروغ ويلی وو چې له مانه قلم ورک دی عبد الله وويل ستا نه لکه چې دغه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تراوسه نه وو ليدلی دا څه ډول ليکل کوي ما خو هسې هم خبرې نه شوې کولی خود عبد الله د خبرې نور هم پسې خراب کړم په ډېره سختی مې وويل عبد الله بخښنه غواړم ام، ام همدغه قلم له مانه نه، نه همدغه

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ور خطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې را کړ یواځې دومره بې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.

عبدالله پسې زیاته کړه بڼه اوس راته ووايه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته به د زړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوي خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل ورور نه خبره پته ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.

عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعې چې ما یې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعې نن د ناوړغۍ په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې دهغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه به څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ماته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني راسره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تېرولو لپاره راوړم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور دننه د تگ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وانه ورم.

مونږ چې د چای څښلو لپاره کورته لاړو له چای څښلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاگانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړۍ لارم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لارم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده!

چیرته یې؟ په کمره کې خو نه بنکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنگه له خیره راوړسېدی کوم تکلیف به په لاره کې درته نه وو.

اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنگ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راوړسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

چې رسيږي زه هم درسيدي شم عبدالله وويل سمه ده بېغمه اوسه اړيکه يې پرې کړه دفتري کار راڅخه نن پاتې شو په بېره راووتم له سرکه مې يوه ټکسي په کرايه کړه او سيده خپلې کمرې په لورې لارم کله چې ورسيدم عبدالله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسي والا ته پيسې ورکړې زه او عبدالله په بېره دويم پورته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسيدو عبدالله لږ پښه نيولې شو پښه يې ونيوله زه کمرې ته ورد . ننه شوم ما زاهد سره ستړي مشي وکړه ما چې کله د کت په لوري سترگې واړولې وړانگه په کت پرته وه وړانگې غلی غلی ځگيروي کاوه د وړانگې هر ځگيروي زما په زړه کې کړنې ايستې زاهد ته مې وويل زاهده نورې خبرې به بيا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وويل کوم ورور ما وويل عبدالله ورور زاهد وويل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وويل چې ولې ته کمره نه وينې يوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ويې ويل چې اوه سمه ده زما بيخي پام شوی نه دی د ستا بستره چيرې ده ما وويل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو ميدان ته چې له عبدالله سره مخامخ شوم عبدالله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبدالله سره په کور کې يو ځای اوسيم عبدالله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تېرې کړي نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې روان وو .

زاهد او عبدالله دواړو بڼه ستړي مشي سره وکړه ما عبدالله ته وويل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانگه . اوس ويده ده هرکله چې وينه شي زه او وړانگه به وروسته درشو اوس يې وينبول مناسب نه بولم زاهد چې ډير ستړی وو نه او نويې ونه کړل او د عبدالله سره روان شو ، ما دروازه پورې کړه قرار د وړانگې خواته ورغلم د کت په بازو کښناستم ، وړانگې اوس هم غلی غلی ځگيروي کاوه ، ما چې زړه هر څومره د کاني کړو بيا مې هم زړه تم نشو کړای له سترگو مې مړې اوبنکې راتويې شوې او گريوانه ته لاړې له ځانه سره مې وويل ريښتيا چې سپورمې يې ، ستا نوم وړانگه دی ، په ريښتيا چې وړانگې شيندي ، زه ستا تماشه کوم ، ته رڼا او وړانگې شيندي ،

زه يو نابلده لامبوزن يم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود يې، ته لکه ورځ روښانه ځليږې، زه لکه غمجنه شپه، ته زړونو ته خوشالي ورکوي، که هر څومره غمجن ستا مخ ته او گوري غم او فکر به يې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوي، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر ونه کړ، که تاسو يې بې ادبي نه بولي، غلی لکه غل ورټيت شوم، د وړانگې په مخ مې شونډې کيښودې او ښکل مې کړه، د وړانگې پرمخ گيډي، گيډي زلفې پرته وي. آه څه د خوند ډکه شيبه ده،

وړانگې چې دواړه لاسونه يې په کمبله کې پټ کړي وولاسونه يې له کمبلې راويستل ځان يې وغزاوه لکه يو ښه سترې کارگر چې ښه سترې وي لايې سترگې نه وي پرانيستي، په سترگو کې يې سوک واهه او غږ يې کړ، زاهده وروره حميد ته به دې زنگ نه وي کړی؟ کله يې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه وريده، سترگې يې پرانيستي چې زه يې ځان سره خوا کې ناست وليدم، هکه پکه شوه په خپلو سترگو يې باور نه کيده، په سترگو کې يې يو ځل بيا سوک وواهه، ما ته يې په ځير ځير وکتل بې اختياره يې وويل حميده زما جانه دا خوب وينم که ريښتيا دي؟

بې اختياره يې زما په غيږ کې سر کېښود تر ډېره يې وړې سلگۍ کولی، وروسته يې سر راپورته کړ او ويې ويل ته کله راغلی يې او زاهد څه شو؟ ما ورته د زاهد تگ کيسه وکړه او ورته ومې ويل چې زه وختي راغلی وم ته ويده وي د ويښولو زړه مې درباندي ونه شو، تا خپل ځان د خوب دنيا ته سپارلی وو زلفې د پرمخ خورې وړې پرته ما ستا ښکلي مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مگر افسوس چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانگه چې غلی کوټې ته رادننه شي راويښه شوې ما له تانه په ناخبرۍ کې يوه..... زه غلی شوم وړانگې وويل ولې غلی شوې ولې د خبره نيمگري پريښوده ما وويل لومړۍ راته بخښنه وکړه بيا به درته خبره وکړم وړانگې وويل جانه دا ته څه ډول خبرې کوي ولې داسې وايي زه او ته به دې يو بل په خطايو پسې نه گورو،

ته دې خبله خبره وکړه چې څه خبره ده ما وویل ته چې کله ویده وي زه ستا سر ته تر ډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه — ، غل راټیټ شوم او ، او ، لا ، لا تانه مې مچکې واخیسته ، وړانگه وشرمیده سړیې ټیټ کړ تر یوې شیبې پورې زه او وړانگه دواړه چپ وو ، چې د زاهد زنگ راغی سلام حمیده ولی دومره وځنډیدې ، ما ورته وویل زاهده بس دادی درغلو وړانگه تر اوسه ویده وه ، اوس له خوبه وینسه شوه ، زاهد وویل سمه ده زر راځی ، زاهد اړیکه پریکړه وړانگې ته مې وویل زر کوه چې روانیږو هسې نه چې زاهد راباندې شکمن شي ،

زه او وړانگه دواړه په موټر کې کښېناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړۍ ځل وو چې د وړانگې سره څنگ په څنگ کښېناستم که تاسو چیرې مینه کړي وي او یا چا درته ویلي آیا له دې نه به د خوشالی ځای چیرته وي چې عاشق او معشوق دواړه سره څنگ په څنگ له ډېرې جدایې څخه وروسته یو ځای ناست وي ما ته خو له دینه بله لویه خوشالی نشته زه وړانگه دواړه د عبدالله کور ته ورسیدو چې ما اوس خپل کور گڼلو موټروان ته مې پیسې ورکړې چې کله دروازې ته ورسیدو وړانگې ماته کتل چې حمید به اوس رانه گرځي او د حجرې په لور به ځي ،

زه وړانگې ته مخکې شوم وړانگې ته مې وویل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوي ماته ورور ویلي کله چې انگر ته ورسیدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړۍ ماته سترې مشي راکړه وروسته له وړانگې سره غاړه غاړې شوه وړانگې پلوشې ته غاړه ورکړه ، دلته به ما ویل چې اخ بختورې په لومړي ځل یې تاته غاړه درکړه دا څومره بختوره یې چې وړانگه په غیر سترې مشي در سره کوي ،

پلوشې او وړانگې په ولاړې خبرې کولې چې امنه ادې هم راغله او غږ کړ حمیده زویه ! زما خودې زړه پښو ته او غورځاوه ما ورته ویل څه درباندي شوي نه وي عبدالله ځوی مې او بل انډیوال دې راغلل ته ورسره نه

وي د عبدالله زوي نه مې پوښتنه وکړه چې حميد دې څه کړ هغه راته وويل دوی لږ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو بڼه شوه چې راغلي ،
امنې ادې وړانگې ته سترې مشي ورکړه په انگړ کې تيار ځايونه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانگې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته يې د ډوډۍ بند و بست نيولی وو بڼه ډوډۍ يې ورته تياره کړې وه د يو شي کمی هم نه وو . پکې زاهد او عبدالله د باندي په حجره کې ناست وو زما د وړانگې نه زړه نه کيده ، وړانگه ډېره خوشاله معلومیده مور لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پيغام راو ليږه سلام وروړه د وړانگې په ليدو دې مور هير کړو .

د باندي حجرې ته راشه زاهد درباندي پوهه نشي رينستيا چې دوه مينان سره يو ځای شي په نورو خلکو د ږندو گمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زړ پاڅيدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندي وړانگې غږ کړ په خوله کې يې د جان نوم راخيستی وو خو زړ يې خوله بنده کړه بيا يې وويل حميده چيرې ځي؟ ما ورته وويل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او خولکت کوئ .

کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکي شو غلي غلي به يې ماته راکتل مور په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تياره ده عبدالله وويل سمه ده دادی . درغلم پلوشې خورې .

ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دوامره خونده وره ډوډۍ ما هيڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وويل چې عبدالله جانه کوم ډاکټر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بيا يې وويل چې رضوان الله خټک ته بې يې ورولو ډېر پوه او هوښيار ډاکټر دی رضوان الله خټک ته د ورتگ پر بکړه وشوه په هماغه ورځ خونه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله خټک د شخصي

کلینیک په لورې و خوئیدو . مور چې هلته ورسېدو ډېر بې روبر او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم مور . ته نوبت نه وای رسېدلی

زه زیات خوشاله وم ما ویل چې شکر دی چې رش (گڼه گوڼه) زیاته ده وړانگه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به مور مخکې کې کړي عبدالله چې روانېدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوي پرېږده چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه ورباندې وشي هم ښه ده عبدالله وځنډل او وپې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووايم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زه بیرته راغی یو څو دقیقې لانه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغيو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ تشویش او فکر ته مه پرېږدئ

تاسو باید د هغې پام ډېر غلط کړئ ستاسو ناروغ تشویش او فکر تردې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه به درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانگه او زاهد د باندي د ناروغانو په تم ځای کې کښېناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسېدو زاهد وویل که خوښه مو وي راځئ چې د پوهنتون په لورې لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې څنگه چې ستا خوښه وي همغسې زما خوښه خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه به هم راسره یو سم څو ځله مې له ځانه سره یووړ ، خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لورې لاړل زه یواځې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملت یې خوا کې وي هم بس ده خدای خبر بیا به کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

ريښتيا چې مينه دهغه ريښتینو رڼاوو څخه دی چې د روحونو پیوستون یې په رڼا کې وجود مومي ریښتیا چې مينه هغه نه اټکل کیدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه یې څوک ښکاره کولو لپاره الفاظ لري، زه ډېر په ماتو گوډو پښو کورته دننه شوم وړانګې چې زه یواځې ولیدم زیاته خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو، د عبدالله مور امنې وویل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او د وړانګې لور کی وروړ په کومه لارل؟ تاسو ته ډوډۍ راواخلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمدستي عبدالله ته فون وکړ ورته مې وویل چې تاسو د ډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو؟ عبدالله دیوې شیبې لپاره غلی وو، د زاهد سره یې څه وویل بیا یې وویل نه تاسو ډوډۍ وخورئ موږ ډوډۍ همدلته خورو ما، وړانګې پلوشې او امنې ادې یو ځای ډوډۍ وخوره، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،

امنې ادې ته مې وویل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ آرام وکړم، زه چې پاڅیدم وړانګې هم وار خطا نکړ هغې سم دستي وویل زه هم درسره ځم حجره به هم وویښم لږ به مې پام هم غلط شي او د خوست خبرې به هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه راباندې پوهه نشي ما وویل وړانګې ته ناروغه یې لږ آرام به وکړې، وړانګې وویل نه اوس روغه یم زه او وړانګه د حجرې په لوري راغلو کله چې د حجرې په دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته یې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا روانه وه ماسره یې خبرې کولې غلی غلی قدم یې پورته کاوه ما ورته وویل هسې نه چې پښه د د زمکې سره ولږېږي ونه غورځې،

وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې یې په ما کې ګنډلې وې خبرې یې کولې زما خبره ریښتیا شوه یو څو قدمه چې نوره هم لاره د چپلکې پونده یې ورغبرګه شوه، کله چې غورځېده لاسونه یې زما له غاړې تاؤ کړل غورځیدلو ته خو ما هم نه پریښودله، خو ما چې ځان د هغې نیولو ته برابر او نو هغې مې وړاندې

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په ځمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په
تټر پورې جوخت نیولی وو ،

وړانګې زما په تټر پورې سرداسې ټینگ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه دمور غیږې ته په ارمان
ورولوپرې تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي اواز نه اوریده بغیر زما له ساه څخه
پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهي نور ټول ځایونه چوپتیا نیولی وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره
کوي ، نه پوهیدم چې ولې نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ، نه پوهیږم چې ولې مې زړه هر درب لږزوي ، نه
پوهیږم چې ولې سر تر پښو لږزې اخیستی یم ، نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقراري زیاتیرې ،
د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي ،

او وایې چې ځوانه نن خود خپل محبوب سر په تټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوي
ما ټکان و خوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له تټر څخه راپورته کړې ، وړانګې سترګې تکې سرې
اچولې وې او بنکې یې د ملغرو په خیر په مخ روانې وې ، ما وړانګې ته د تسلی په دود وویل وړانګې هیله
کوم ژاړه مه ، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي ، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه
کیږي ، ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به - زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا - تا بیا ولې
سترګې سرې اچولې ته - ته - خیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،

وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه ! - ای جانه ! زما - زما د زړه څخه د
غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که - که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تا وینم هر څه مې هېر شي او
بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو
وروسته وړانګې د حجرې څخه دوی چوکۍ راوخیستی په یوه باندي زه او په بله بلاندي خپله وړانګه
مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې

ورانگه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر در سره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې گرځوي که سوزولی دې دی، ما وویل گرانې ته ووايه چې مابه غورځولی سوځولی وي که راسره به وي ورانگه موسکې شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست ورانگې ته مې وربکاره کړ، ورانگې چې تصویر پرهمغه شان ترو تازه ولید چې څومره بڼه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلي، غلي قدمونه یې پورته کړل ما بیا ورباندې غږ کړ ورانگې! ای ورانگې! ورانگې چې مخ راواړاوه ما د ورانگې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او بڼکل مې کړ ورانگه غلي شان موسکې شوه او کورته دننه شوه

ورانگه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنگ شو یوه شیبه مې زړه د ورانگې څخه جدا یې نه غوښتله ورانگه اوس له مانه ډېره لرې نه ده یواځې دکور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د ورانگو په څیر د خنجر په څیر لږ لږ یې د ورانگې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلي غلي وژړل ما ویل ورانگه خو دا دوه شپې دلته ده سبا یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم

د ورانگې بیلتون اوس راته ډېر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنگون کینسود کله به پورته شوم په حجره کې به مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم سر مې د زنگونو په منع کې کینسود بې اخیستاره مې دخولې دالندې را بهر شوې

زړه مې نري درزونه وکړل
لکه دیوال چې زلزلې وهلی وینه
زړه مې دورانې کلا برج دی
دغم چنچنې په کې ځالي جوړ وینه

تنور چې تود شي اخر سوړ شي
مينې دې داسې ليونې كړم

زړه چې مين شي هميشه لمبې وهينه
لكه سوال كړ ديوال ته شپې سبا

كومه

ماته به د وړانگې سپوږمۍ ته ورته خيره، لمر ته ورته تندي، له نشې ډكې سترگې، پسرلي ته ورته موسكا، تكې تورې شپې ته ورته زلفې، له خماره ډك بانوگان سترگو سترگو ته كيدل يوه شيبه مې هم له زړه او ذهنه ايخوا ديخوا نه كيده وړانگې زه د ژوند په معنی پوه كړم وړانگې ماته مينه او بنوده وړانگې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه كړم زه لا په همدې سوچونو كې وم چې عبدالله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جيب ته لاس كړ د سمال مې راويست سترگې مې پاكي كړې خو بيا هم زما سرې سترگې دوي وليدې كه له اوبكو مې پاكي كړې هم له زاهد نه عبدالله پوښتنه كې مخكې شو او ويې ويل حميده بيا دې سترگې ولې سرې دي خیر خو دی؟ ما يواځې وويل خیر او خیریت دی عبدالله وويل چې خیر او خیریت وي زه ستا سرې سترگې نه شم لیدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږي پلمه كړ چې سرمې هم خوږيږي او بيگاه شپه مې خوب هم نه دی كړی عبدالله غوښتل چې نور څه هم ووايي خو ما سترگې ورته ټينگې كړې چې گني زاهد دی پوه به شي عبدالله سمدستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پيدا كړ غلی شو نور يې هيڅ ونه ويل.

لسم خپرکی

د وړانگې سره مې دا خو شپې ډېرې بڼې تيرې شوې هيڅ په ځان نه يم پوهيدلى چې دا درې څلور ورځې څنگه تېرې شوې لکه يو ساعت داسې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو او ترڅو نه ماته زياتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې وړانگه به بيا رانه د خوست د بڼکلي سيمې په لور يوسي خو مگر افسوس چې دا بڼکلی سلوک ، او د زړه رپيدل پای ته ورسيدل ، د سترگو جنگ خلاص شو ، د وړانگې په هره خبره کې هرڅه وو ارزو وه ، مستي وه ، ځواني وه ، هيله وه ، جذبه وه ، فکر او خيال وو ، مينه وه او بيا هم مينه ، خدايه تا په دنيا کې هرڅه پيدا کړي تا سره د يو شي کمې هم نشته ، خو يو شي کم دی ، خدايه چې مينه د راليرله خدايه چې عاشقي د راليرله خدايه نو بيلتون د بيا ولې راليرله بيلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ، بيلتون د زړه په سمسوره د بنټه په شنه اسمان گلي اوراوي ،

بيلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندي باندي کړي ديگونه

د سهار ۷:۳۰ اوو نيمې بجې وې چې زاهد وويل حميده که خونبه مو وي نوره به مونږ لار شو ما وويل چې زما په خونبې پورې به اړه ونه لري خونبه وړانگې ته ورکړه ، که وړانگه روغه وي لار به شئ که روغه نه وي يو څو ورځې ايسار شئ ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې وړانگه گوندي ووايي چې يو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له وړانگې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وويل وړانگه چې گورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووي ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوي کورته له خيره ورسېدې بيا به درته معلومه شي چې وړانگه روغه ده که ناروغه ، څوک چې کوم طبيب ته ناروغ ورولي طبيب ورته درمل ليکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي ، خو ته ناروغ بيا يې او درمل همدلته پريږدې ، زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندي غږ وکړ چې حميده ! بيا کومې خوا تللی يې په مونږ ناوخته کيږي ما هيڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطايي ته د عبد الله او وړانگې دواړو فکر ووزما پرځای

عبداللہ خواب ورکړ ورتہ یې وویل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کیږی نه بیا در باندې ناوخته کیږي
 دوي پاخیدل د دروازې په لورې روان شول زه لا همغسې ولاړوم لکه په ځای پورې چې میخ شوی وم
 . عبداللہ د څنگل په سر و خو څولم

د فکرونو او خیالونو له دنیا څخه یې رابهر کړم زه هم په بیړه د دروازې په لورې روان شوم زه عبداللہ او
 زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانگې ته رخصت ورکوو دوه ځلې
 یې په تندي ښکل کړه د امنې ادې سترگې له اوبنکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژپراه
 شوې ترډېره یې دیوبل په اوبو سرونه ایښي وو کله یې چې رخصت سره واخیست یوې او بلې ته یې ډېر څه
 په سترگو کې وویل زه، عبداللہ او زاهد یو ځای روان وو وړانگه

په مورې پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واپروو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په
 لور یې راکتل وړانگې په هم زرزرمخ وراړوو او لاس به یې ورته پورته کړ کله چې د سرک غاړې ته
 ورسېدو یو تکسي موټر یې ودر او و
 . ورتہ یې وویل چې د ټل ادې په لورې ځو

موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد د موټر په وړاندې سیټ کښېناستو وړانگه چې کله موټر ته ختله پښې یې
 سستې سستې کیدې غلی یې راته وویل جانه د خدای په امان کله چې موټر حرکت وکړ ما ته سمدستي هغه
 سندره یاده شوه چې وړانگې په لیک کې راته لیکلي وه بې اختیاره مې له خولې ووتل

هی هی یار مانه وړي زما دلدار مانه وړي
 زړگی مې چوي زما د خوږ زړگی قرار مانه وړي
 هی ، هی یار مانه وړي زما دلدار مانه
 وړي .

نور نوزه په ځان نه یم پوهیدلی چې څه وشول خو چې کله مې سترگې پرانیستې گورم چې سرته مې امنه
 ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبداللہ په چوکۍ کې ناست دي ما غوښتل چې پورته شم خو چې

لاس ته مې پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترگو کې اوښکې وې
عبداللہ چې زما سترگې خلاصې وليدې غلې موسکې شو په ماباندي دوهم ځل بيا بې هوشي يا خوب غلبه
کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترگې پرانيستې نه عبداللہ وو نه د عبداللہ مور يواځې مې خوا کې د
عبداللہ خور پلوشه ناسته وه غلې يې راته وويل

حميده وروره! اوس څنگه يې زه له ځان سره غلې موسکې شوم لږ و شرميدم ورته مې وويل چې اوس شکر
دی روغ او جوړ يم پلوشې وويل حميده وروره خفه کيږمه ستا ټوله کيسه ماته وپرانگې وکړه وپرانگې راته
ستا په نوم يو ليک هم راکړی ما وويل نو بيا څه ته گورې ليک راکړه پلوشه پاڅيده الماری نه يې ليک
راواخيست او ماته يې راکړ کله چې پلوشې ماته ليک راکوو راته يې وويل ليک به درکړم خو په يو شرط
ما وويل يو نه دوه شرطونه خو اووايه پلوشې وويل وپرانگې که په ليک کې زما په باره کې څه ليکلي وي
هيله کوم چې نه يې وو مني ما وويل په دواړو سترگو پلوشې زما چې له وسه کيږي انشاءاله ته بې غمه
اوسه مونږ لا خبرې کولې چې عبداللہ او د عبداللہ مور امنه ادې هم راغله عبداللہ چې روغ وليد مزيات
خوشاله شو د ليک لوستلو موقع مې د لاسه ورکړه ليک مې په جيب کې کېښود دا ورځ ټوله په ما په
بې هوشي کې تېره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبداللہ راته وويل چې راجه عاشقه اوس خوبه
روغ يې ډوډۍ و خوره د سهار راهيسې دې څه نه دي خوړلي

ما وويل سمه ده د باندي په انگړ کې تيار دسترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او به راواچولې کله چې
په ډوډۍ کېښناستو امنې ادې وويل چې زويه نن درباندي څه شوي وو مور او پلار درياد شول؟ د زاهد
او وپرانگې په تگ که کومه بله خبره وه؟ ما وويل نه ماته همدلته خدای مور هم راکړې او ورور يې هم
راکړی،

چې عبداللہ دی او خورکۍ يې هم راکړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وويل چې مور پلا رورونه خوندي هم
د راته نه وي يا دی شوي نو بيا ولی يو ناڅاپه په تا داسې وشول ما ورته وويل چې امنې ادې انسان

نیمگری دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډی وخوره نو د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لارو لمنځونه مو وکړل او ځملا ستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول د خوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې دهر چا برخه وه ما هم په تلورار سره ددې درنې سپیڅلي او مهربانه فریښتې په لورمنډه واخیسته خو مگر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،

وړانگه کومه کوډگره او که جادوگره وه نه پوهیږم چې وړانگه به مور دې دنیا زما لپاره راوړي وي که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانگه خدای زما لپاره پیدا کړي وي بیابه مې وویل نه نه هغه وړانگه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډېر بد مرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډېر مینان به یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړي وي د ملا آذان سره ماته هغه لنډی ذهن ته راغله آذان په ځنډه کوه طالبه

زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه

ټوله شپه مې سترگه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای څښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانگې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب څخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانہ غواړې څه درته ولیکم ،

جانہ څه غواړې څه درته ووايم ،

جانہ نه پوهیږم چې له کومه بې راپیل کړم

جانہ تامې روح ته خوشالي راکړي،

ته مې روح يې، ته مې ساه يې، ته مې ژوند. ته مې مينه، او ته مې په وجود کې خوره وينه. په تامې ټول رگونه شريانونه او وریدونه چليري، جانته زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خدای تعالی ته پورته کوم،

خدایه ما او جان دواړه یو ځای کړه، دا سوال کوم د خدای نه چې مور هیکله له یو اوبل څخه مه جدا کوه، نه په ژوندانه او نه پس له مرگه، کاش کې جانته چې ته پوه شې چې زه څومره مينه درسره لرم، ته څه پوهیږې جانته که دا زړونه د سینې څخه بهروای، تا ته به هر څه معلوم وای جانته ته زما د وجود په رنگ او دروځ پرڅپه، څپه او د زرگي په اړخ، اړخ انځور شوی یې، پرته له تا څخه زه په هیڅ نه پوهیږم، له خدایه هیله لرم چې ما او تاسره یو ځای کړي، تا زما د غاړې هار کړي چې همیشه مې په غاړه کې وي، له خدایه هیله لرم چې ستا ژوند زما ژوند، ستا مرگ زما مرگ، او ستا ابدیت زما ابدیت کړي،
ستا وړانگه

د وړانگې نوم لاندې لیکل شوي وو، دویمه برخه جانته ستا اود عبدالله د پام وړ، هیله کوم چې پام ورته وکړی،

جانته په لنډو الفاظو کې وایم ډېر یې نه اوردوم،

جانته د عبدالله خور پلوشه چې تا همداشان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوی باندې مينه ده او له هغې سره مينه کوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند یو ځای له هغه سره تېر کړي، عبدالله او مور یې غواړي چې پلوشه کوم بل چاته ورکړي پلوشه نه شي کوي چې مور او ورور ته دا خبره وکړي شرمیږي هیله کوم چې د پلوشې سره په دې کار کې مرسته وکړي په ورستیو کې د پلوشې د مین نوم درته لیکم چې پلوشې مينه ورسره لری او ورسره واده کوي د پلوشې محبوب ایوب پای ستا وړانگه

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه خو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړوم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده! څنگه په دې درسي وخت کې د باندي ولاړې ټولگي ته ولی نه ځې ما چې ساعت ته وکتل ریښتیا رسمي وخت وو ما ډېر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تېر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهنتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم انجینر صاحب ډېر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یووړو، کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته ته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې رانه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصرفیت لرم، انجینر صاحب وویل ولی خیر خودی؟ رنگ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وي هیڅ کله هم مه راځه، کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تگ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د وړانگې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاڅیدې له سترې مشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنگه دومره وختي راغلي خیریت خودی ما وویل خیر و خیریت دی هیڅ . نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم

کله چې عبداللہ راغلو د عبداللہ سره مې ټوله کیسه شریکه کړه کوم څه چې راته وړانگې په لیک کې لیکلي وو عبداللہ غلی وو هیڅ یې نه ویل ما ویل عبداللہ که ما په ریښتیا د ځان ورور گڼې باید زما خبرې ځمکې ته ونه غورځوي عبداللہ که نور نه پوهیږي

وړانگه خو دې پخپلو سترگو ولیده چې دهغې څه حال دی عبداللہ ویل مور، همداشان ما خو ورته کوم بل انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه به یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایې عبداللہ ته مې ویل عبداللہ په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانگې لیک هم ورکړ ورته مې ویل دادی لیک په خپله ولوله عبداللہ چې لیک ولوسته سربې و خوزاوه مابنآم د لمانځه نه وروسته کله چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسوته اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپړی اخیستې وه د پلوشې لاسونه سرتر پښو بنور بدل د عبداللہ هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته زه او عبداللہ دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار ځملاستو ماته ترډېره خوب نه راتلو د وړانگې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه بنکاریده د حجرې لیتونه مو مړه کړي ول مایل مې راوخیست د مایل په رڼا مې د وړانگې تصویر ته ترډېره کتل مابې د وړانگې تصویر ته ویل، وړانگې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري راکړي هرڅه چې دوي غواړي راباندې ویې کړي، خو مگر گرانې زما مینه چې له تاسره یې لرم، هیڅکله نه شي راڅخه اخیستلی ماله وړانگې تصویر سره خبرې کولې، چې مایل ته مې زنگ راغی اول خو مې فکرو ته نه وو،

ځکه مایل مې خفیه یا سایلنیت وو خو چې د مایل سکرین (پرده) یو ځلې تور رنگه او بیا به یې رڼا وکړه نو زه متوجې شوم چې مایل ته مې زنگ راغلی مایل ته مې چې وکتل د وړانگې نمبر وو غلی له کته څخه رابنکته شوم چې عبداللہ راپسې وینس نه شي د باندې برنډې ته چې راوتم د مایل اوکې تنی مې کپکار له زه لومړی غلی وم خو چې دهغې خوا زه لږ زونکی اواز راغی، سلام جانہ خدای د وکړي چې له

خوبه مې نه وې ایستلی ما وویل وعلیکم سلام گرانې ته ولې دا ډول خبرې کوي ستا خبرې ما - ماته نور سکون او آرام رابښي تا به زه ولې له خوبه ایستلی وم وړانگې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غبرکي یې ژړا ملتیا کوله وړانگې وویل جانه - ای جانه د خفه کیدو زړه خو مې نه درباندي کيږي، خو څه وکړم مجبوره یم چې درته ووايم وړانگې تر ډېره سلگۍ وهلې څه یې نه ویل زما زړه هم راپر سېدلی وو وړانگې بیا د زړه په زور خبرې پیل کړې جانه پلار می دا خو ورځې کيږي چې مور ته مې او همداشان مشر ورور ته مې وایي چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی د واده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپریوتو یوه چیغه مې دخولې ووته، وړانگې نه دا نه شي کیدای ،

ته ، ته یواځې زما یې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تابل چاته ورکړي، زمانه چیغه دومره په زوره وتلي وه چې عبدالله له خوبه راپاڅیدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترگو کې یې اوبښکې راغلي وې ما چې عبدالله ته پام شو ځان مې لږ کنترول کړ ما چې خوله خبرو ته جوړوله وړانگه راڅخه مخکې شوه او ویې ویل جانه زما زما سترگې یواځې الله ته دي او بل تاته دي جانه هیله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابه وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبدالله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ماله شرمه غلي وویل گرانې سبا مو وروستی د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شويدي : سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانگې بیا وویل

جانه ما مې په زړه مالگې دوروه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه څوک خلاصه کړي دتاخو د امتحان پرچه ده زړه یې حل کړې ماله څوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې مور په موبایل کې ډېرې خبرې وکړې ماویل چې یونته ختم نه شي ،

ومې ويل گرانې که چيرې ته په ريښتيا له ما سره مينه لرې نو ځان د بيرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي گرانې په دې ډاډه اوسه چې هېڅ ډول تکليف به ما ستا له مينې څخه وانه پوي.

هېڅ شى به په دې قادر نه شي چې ما له تا څخه بيل کړي زمونږ مينه پاکه ده ترڅو چې ژوندى يم ادامه به لري زه حاضر يم ستا په خاطر هر څه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړيکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانگې وويل جانه ستا دلیدو په هيله ما هم وويل گرانې زه هم ستا دلیدو په هيله ما مبايل جيب ته واچوه عبداللہ را پاڅيدو سترگو کې يې اوس هم اوبنکې بنکاريدې راته يې وويل ستا ټولې خبرې ما واوريدې حميده وروره! د بې صبرۍ څخه کار مه اخله صبر کوه د صبر ميوه خوږه وي ما وويل عبداللہ

صبر په هر څه کې په کار دى
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوينه

. عبداللہ څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږېږي
سر راباندې دروند شو ځمکه ټوله راباندې چورليده عبداللہ تکيه را کړه او کټ کې يې کښېنولم عبداللہ ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې څښه داسې کوه داسې مه کوه ما وويل عبداللہ چې يو غم خو نه دى چې په سره سينه يې وکړم له کوره پټ راغلى يم درسونو ته مې بيل زړه خورم مور پلار ورونو ته بيل د وړانگې غم مې بيل ځوروي
څه وکړم؟ وا عبداللہ ته ووايه څه وکړم؟ عبداللہ هېڅ وه نه ويل ما وويل عبداللہ ولي نه دې دي اورېدلي چې وايي،

يارې د شني لښتې گوزار دى

چا چې خوړلی رنگ یې ځای ته نه راځینه
یو زخم نه دی چې به جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مې به شمه
یو د غریب پیدا کړم خدایه
بل دمین په زور او رو خلكو کړ غم
که له غمه شرمیدلی
په ما به نه راتلی جوړه جوړه غمونه

عبداللہ وویل هیله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهیږې؟ له ځانه لیونی مه جوړه هونبیاران وایې که
غر لوړ دی په سر لاره لري هر څومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پیدا کیږي ولی دومره ورخطایې؟
ټوله شپه عبداللہ په نصیحتونو راته تېره کړه مور لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو
عبداللہ وویل حمیده بسم الله وایه راپاڅه اودس وکړه هر څه به خدای اسانه کړي ما او عبداللہ چې کله
مونځونه وکړل د سهار چای څښلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښه د باندې راووتو عبداللہ ته مې
: وویل

راځه چې په بیره لاړ شو پوهنتون ته گوندې څه چاره راته جوړه شي عبداللہ وویل لونی کیږه مه امتحان
ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لویې دي ما چې هر څومره نا او نو وکړل عبداللہ ونه منل اخر
مجبور شوم چې پاتې شو عبداللہ ته مې وویل که زاهد اوس دلته وای په کور کې نه وای پاتې شوی له
ماسره چې په ټولگي کې وای بیا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبداللہ وویل ولې؟
ما وویل ځکه هغه د ژبپوهنې بنسټونو استاذ سره پیژني کیدای شي همداسې یې نمرې راکړي وای د زاهد
سره یې ډېره راشه درشه وه له هغه سره یې له نږدې نه پیژندل عبداللہ وویل او زاهد ماهد پریرېده د
سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لورې لاړو اته نیمې بجې امتحان اخیستل کیده کله چې پرچې ته

کښېناستم په هېڅ نه پوهیدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خیال مرغه مې په خوست کې د وړانگې په کور کې پروازونه کول په هېڅ نه پوهیدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې گرځیده زما خواته . راوړسېده زما پرچې ته یې وکتل غلی شو څه یې ونه ویل

ما نه هم نوره لاره ورکه وه ټول فکر مې د وړانگې سره یو ځای وو یواځې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا باندې مې ولیکل استاذه بښنه غواړم د ځینې ستونزو له امله چې زه یې لرم د هغې له امله نشم کولی چې ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب ووايم ، که د زړه سوي وړدې او بللم کامیاب مې کړه کني ناکامیږم خو هسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حمید تمبل دی او که تکړه د ټولو مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حیران شوزه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حمیده ای . حمیده ! ته اودرېږه

استاذ چې تر ما راوړسېدو راته یې وویل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو خبره ورته تیره کړه استاد یواځې سروخو ځاوه راته یې وویل ورځه ، عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه یې چې ولیدم راته یې وویل څنگه داسې زر راووتې ورته مې وویل د پرچې د حل کیدو سره یې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي عبدالله نور څه ونه ویل دواړه د کور په لورې روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دې ننه شوو پلوشې او امنې ادې چې ولیدو دواړه حیرانې شوې دوي هیڅکله دواړه یو ځای دومره وختي نه وو سره لیدلي عبدالله به چې سهار لاړو ما بنام به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه له خیره څنگه دومره وختي راغلي اغه هم دواړه خیریت خودی عبدالله وویل خیر او خیریت دی خو ، د خو په ویلو سره یې خوله بند شوه مور یې نوره هم اندیښمنه شوه . زویه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وویل مورې نور هېڅ نشته خو حمید روان دی ځي کور ته

د عبداللہ مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبداللہ وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیرې مور یو ناخاپه ټکان او خوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبداللہ مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه ریښتیا دي ته ریښتیا له مونږه څې؟ عبداللہ ریښتیا وایې؟ ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترگو ته وکتل د دواړو په سترگو کې اوښکې راغلی وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته ووايم عبداللہ چې څه وایې دا هر څه ریښتیا دي زه ترډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تناکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیا ولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبداللہ به ! بیا بې وروره شي مونږه چاته پرېږدې و حمیده زویه

امنه ادې یو ځل بیا سلگو واخیسته ترډېره سلگو نه پرېښوده چې خبرې وکړې ترډېرو سلگو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړه ، ته به نه څې ، ته به نه څې ، ته به نه څې ، ته به هیڅ کله نه څې ، ته ته یواځې ، ته یواځې د عبداللہ ورور یې د ستا نور وروڼه نشته ما عبداللہ پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ ترډېره چوپتیا وه یواځې به د پوزې د کش کولو او ازراغی چې پوزه به یې . پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترگو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبداللہ پخپله لگیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبداللہ بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته څې ما چاته پرېږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه گورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبداللہ ته کړې عبداللہ اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم . عبداللہ ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه

پلوشې وويل نه داسې ونه كړې وروږ به مې مړه كړې ما ته خپل ليك پخپله راكړه ما وويل چې تاته يې
ځكه نه دركوم چې ته يې بيا نه منې چې حميد زما لپاره څه نه دي كړي مونږ همد اخبرې كولي چې امنه ادي
راغله په لاس كې څه ورسره وو ماته يې راوړاندي كړل ما چې ترې واخيستل ومې كتل پيسې وې ما چې هر
. څومره انكار ترې وكړ ويې نه منله

زما بكسونه او جامې چې برابرې شوې له امينې ادي نه مې چې رخصت اخيسته امينې ادي كلك په زړه
پورې جوخت نيولى وم دومره يې وژړل چې دومره ژړا به په ما پسې خپلې مور هم نه وي كړې د امنې ادي
نه مې رخصت واخيست د پلوشې په سترگو كې هم ډنډه اوبنكې ولاړې وې هغې ته مې لاس وراوږد كړ ورته
. مې وويل پلوشې خورې خفه كيږه مه زه بيا راځم

ستا كار مې خلاص كړى عبداللہ لږ زما نه وړاندي ولاړوو ورغږ مې كړ عبداللہ وه، عبداللہ داليكونه واخله
يو ستا دى او بل د پلوشې خور ته وركړه عبداللہ وويل سمه ده پلوشې ته مې مخ راوړوو دهغې په شونډو
كې مې موسكا وليده چې غلې له ځانه سره موسكې شوه زه او عبداللہ دواړه روان شو او روستي ځل لپاره
مې مخ بيا ورواړه وو نه گورم چې پلوشه او مور يې دواړه همغسې په دروازه كې ولاړې دي زه يې چې
وليدم دواړه لاسونه يې پورت كړل ما هم چې زړه مې ډېر ټينگ ساتلى وو لاس ورته پورته كړ له سترگو مې
. اوبنكې دگريوان په لورې تويې شوې

سرک ته چې ورسېدو عبداللہ ته مې وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چې راسره راغلي خو عبداللہ
وه نه منله په يو ټكسي موټر كې سپاره شو په پيښور كې يې د ټل ادي ته يوږو هلته له موټره بنكته شوو
ټكسي وان ته عبداللہ كرايه وركړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړوو فلائكوچ موټروو څو
سپرلى يې كمې وې سپرلى چې پوره شوې ما عبداللہ ته وكتل د عبداللہ په سترگو كې اوبنكې ډنډه ولاړې
وې يوه به يې گريوانه ته نه وه رابهيدي چې بلې اوبنكې به يې د مخ په اننگولار جوړه كړه ما او عبداللہ تر

ډېره يو بل ټينگ په غير سره نيولي وو عبداللہ نه چې مې رخصت واخيست ورته مې وويل عبداللہ ما چې کوم ليک دکومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې په کې ليکلي هيله کوم چې په هغې عمل وکړي عبداللہ ووي ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبداللہ راغږ کړ گوره حميده چې مونږ له ياده وه نه باسې موټر روان شو عبداللہ ترډېره همغلته ولاړ وو د عبداللہ امنې ادې او پلوشې نه راتگ ماته دومره سخت وو لکه دخپل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترگو ته به مې کله د عبداللہ مور امنه ادې شوه چې ويل به يې ريښتيا ځې حميده زويه عبداللہ ريښتيا وايي ما چې ورته وويل بلي زه په ريښتيا ځم امنې . ادې په ژړا پيل وکړ راته يې وويل

بيا ولي راتلې ولي - ولي دې له مونږ سره ليدل عبداللہ زوی به بيا بې وروره پاتې شي هغې ترډېره ژړل خبرې يې نه کولې وروسته يې بيا وويل ته - ته به نه ځې ته به هيڅکله نه ځې ته نور وروڼه نه لري د ستايواځې عبداللہ ورور دی ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله به مې سترگو ته پلوشه ودرېده چې راته ويل يې حميده وروره زما د مينې كيسه چې ته په مخ بونه ځې نو څوک به يې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولی ځکه چې له مور ه يودی مور ته مې هم نه شم ويلي که ما کوم بل چاته ورکړي زما ژوند به ډېر تريخ شي ما به ډاډگيرنه ورکړه او پلوشه به لږه ارامه شوه

همداشان عبداللہ مې هم سترگو سترگو ته کيده موټر چې کله کوم جمپ ته بريک ووا هه نو زما دخيال مرغه به يې په لومه کې راگير کړو وزرونه به يې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخيال مرغه به مې بيا وزرونه پيدا شول دلومې نه به يې ځان خلاص کړ لنډه دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډۍ ته راوړسېدم موټروان ته دکرايې ورکولو وروسته دخوست دموتړ په لور روان شوم کله چې سرحدي پوليسو ته راوړسېدم تلاشي يې راڅخه واخيسته دپاکستانه به چې کوم خلک يا مسافر راتلل دهغې به د . پاکستان ماليشی تلاشي نه اخيسته

دهغې نه د افغانستان سرحدې پوليسو اخیسته که د افغانستان نه به کوم سورلی پاکستان ته تلل دهغې نه بیا د پاکستان مالیشی تلاشی اخیسته او د خوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ویلو څخه وروسته موټر حرکت پیل کړ دا چې ما دا خو ورځې خوب نه وو کړی موټر د کراپ کړو پ او موټر د ډېرې ښوریدا له امله زه بیا هم ویده شوی وم سترگې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لارې نه وې جوړې کول کپړ وې له ډیر مزل څخه وروسته چې مې سترگې پرانیستې په هواره دښته کې روان وو

یو خواته یې غراو بل خواته هم سیمې ته چې ښه زیر شوم ومې پیژنده موټر اوس د توراو بو سمې ته رارسیدلی وو زه یو ځل بیا خیالونو او فکرونو په مخه کړم وړانگه مې سترگو ته نیغه ودریده راته ویل یې . چې جانہ ستا خو د امتحان پرچه ده در به یې کړي حل به یې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي زما سترگې خو اول الله ته دي او بیا تاته زړه مې راډک شو او رڼه رڼه گرم څاڅکو مې پرمخ لاره وکړه او ښکې مې دخولې ترکونجونو راوبهیدی داو ښکو څاڅکی د مالگې په خیر تروه وو زما سره په څنگ کې بوډا توخی وکړ زما پام یې ځان ته واړوه دخیالونو دینا یې رنګه کړه او ښکې مې پاکې کړې دیو څو دقیقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسیدو دا چې د غرمې وخت وو د لمبیده او غسل څخه وروسته مې د موبایل څخه د پاکستان شبکې سیم کارت لری کړ د افغانستان سیم کارت مې په کې واچوو یونټو ته مې چې وکتل یونټې یې تړل شوی وې د کړیډت کارت له جمله کیدو څخه وروسته یونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنگ وکړ

ورور مې چې موبایل پورته کړ لومړی خو یې نه پیژندم وروسته یې راته وویل خبرې خو دی حمید ته ورته دي حمید خو نه یې ما ورته وویل ولې نه حمید یم ورور مې بښنه وغوښته راته یې وویل حمیده وورره بښنه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندي ماته شک پیدا شو چې حمید دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پېښاور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وویل خدای د و بښه دې کې د بښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووايه چې کور ته درشم که څنگه وکړم مشر ورور مې وویل اوه بابا بیغمه راځه اوس مه ویرېږه زمونږ

دمیرانه ورونو سره بیلتون شوی د بیلتون کلمې مې زړه وچ وچ و خور او ه خو وروسته مې وویل بڼه ده چې سره بیل شو ترڅو به مود بل دلا سو لاندې ژوند کوو ورو ته مې وویل بس داده څو شیبې وروسته به زه در ورسیرم اړیکه یې پرې کړه سیده لارم دموترو تم ځای په لور موټر کې کښېناستم څو تنه سپرلي کمې وې کله چې سپرلي پوره شوې له دعا ویلو وروسته موټر حرکت وکړ زیات خوشاله وم چې له ډېرې مودې وروسته به خپل کور ته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولگي په خوست ولایت کې ولوست له هغې وروسته لارم پېښاور ته دادی اوس مې یو کال د ادبیاتو پوهنځی هم لوستلی او کور ته روان یم .

موټروان ټیپ ته کله یو کیسټ ورواچوې خوند ورنه کړي کله بله موټروان له کیسټ نه وو انتخاب کړی چې ورور مې بیا تلفون راته وکړ راته یې ووي که موټر ته ختلی نه وې د نوي کلي په موټرو کې راشه زمونږ کډې اوس زاړه کلي نه نوي ته وتلې هلته یو اوس. ماورته وویل زه اوس زاړه کلي ته نیږدې یم څنگه وکړم . ورور مې وویل خیر دی پروانه کوي زاړه کلي ته چې سرک گرځیدلی په هغې باندي ترې کوز شه زه به موټر سایکل باندي درشم ماویل سمه ده ورور مې اړیکه پرې کړه زه سخت خفه شوم ځکه په کوم کلي کې چې مې مینه او سیده دهغې کلي نه زمونږ کډه تللې وه موټروان له همغسی په کیستو کې اخته وو کیستې یې خوښې نه شوې

راډیو یې چلان کړه د راډیو څاپی یې په

څاپو برابر کړې د راډیو نه هغه سندره راوانه وه چې 87.5

په کومه ورځ چې تازمونږ د کلی کور وړدی

. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړی دی

سندره مې خوښه هم شوه خو خفه یې هم زیات کړم خفه یې ځکه کړم چې زمونږ کډه د وړانگې د کلی نه تللې وه د وړانگې دیدن راته گران ښکارېده په زاړه کلي کې چې وو هم زمونږ او د وړانگې کوره سره لري وو . د

وړانگې کور د کلي په يو سر کې وو زموږ کور د کلي په بل سر کې خو بيا هم د وړانگې ليدل راته سخت نه وو ځکه چې يو کلي وو او س ویرېدم ما ويل هسې نه چې په ليدو کې راته کومه ستونزه پيدا شي زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان راباندې غږ وکړ وروره زه لاهمدي ځايه پورې وم دا زموږ وروستی ستياپ دی موټروان ته مې پيسې ورکړې زه د سرک په غاړه کښېناستم وړانگه مې ډېره سترگو سترگو ته کيده موبایل مې راواخيست او د وړانگې نمبر مې په کې ډایل کړ د لږ انتظار څخه وروسته او از راغی کومه شميره چې تاسو ډايله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کيږي او يا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.

ما ويل راځه لومړی به د وړانگې ديدن وکړم بيا به کور ته لاړشم ما له فيصله نه وه کړې چې دموتېر سايکل او از مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په ورور مې سترگې ولږېدې دلرې نه يې راته خندل ورور مې موتېر سايکل د سرک په پورې غاړه ودر او و ماته يې لاس وخواوه چې د سرک نه راپورې شه ما هم په سرک کې دواړو خواو ته سترگې واړولې چې په سرک کې به موټر نه وي بيا په سرک پورې وتم ورور رانه کلکه غيږه . تاوکړه له ستړي مشي او جوړ تازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو.

په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کور ته ورسېدو انگړ په لويه دروازه کې چې مور کوچنی خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سايکل ښکته شوم دمور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک يې په سينه پورې ونيوم په مخ او تندي يې ښکل کړم له دروازې دننه مې کوچنی خور ولاړه وه خور مې دخوشاله ورځې راباندې خواږه پلي او داسې نور څه وشيندل د خور په سترگو کې مې دخوشالې ورځې ډنډه او ښکې ولاړې وې ما چې کوچنی خور او د کور نورو غړو سره ستړي مشي وکړه زه د کور په کتلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حميده زويه راځه کور به بيا پسې گوري ډوډی او خوره وږی شوی به يې دادی ساعت 1:30 بجې ته نيږدې شوی ريښتيا چې زه سخت وږی شوی

وم .

خود خپل کور ورنه خویندو او د مور په لیدو رانه تنده اولوربه هیره شوه ما ووي مورې دادی دراعلم خو مبارکي له همدې ځایه درکوم مور مې وویل زویه خوشاله شی خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تیاره شوه کوچنۍ خور مې چې چاینک چلمچي او لاس پاک یې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته یې اوبه راواچولي ډوډۍ ته کنبېناستو لومړۍ زه یواځې وم خو وروسته زما په ټینګار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کنبېناستل ټولو یو ځای ډوډۍ وخوړه.

ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توګه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کورد ډوډۍ ډېر ارامان کړی وو زه په اتم ټولګي کې وم چې په پټه په ډک زړه او خفه له کوره وتلی وم مان ورځ خپل ټول ورونه همداشان

د باندې مې میرانه ورونه هم ولیدل خو زما په خپلو ورونو کې یو ورورکی وو هغه مې ترماخوستنه پورې ترسترګو نه شو ما یې هم پوښتنه ونه کړه ما وویل یا به ډې ما ماګانو کره تللی وي یا به یې دکوم انډیوال کره شپه کړې وي.

یوولسم څپرکی

شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن به خامخا وړانګه گورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ویل نن چې په هرڅومره قیمت کیږئ هم باید وړانګې دیدن راباندې وکړې دمور ورور او همداشان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شریکې کړې وې په لومړۍ شپه خوراته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر سترې وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړ او ځملاستم ټوله شپه په ځان نه یم پوه شوی چې شپه څنګه تېره . شوه سهار چې راباڅیدم د زړه زور راباندې بروو ویل یې چې نن باید خامخا د وړانګې دیدن وکړم سهار مو چای وڅښه اته یا اته نیمې بجې به وې چې د باندې راووتم د وړانګې نمبر مې اوکې کړله دریم زنگ څخه وروسته مبابیل پورته شو دمبابیل دپورته کیدو سره مې زړه لږزونکی غبراغی سلام علیکم ته

خوک ما په بنده ژبه وویل و -آ- وعلیکم السلام وپرانگې گرانې زه -زه یم حمید وپرانگې وویل جانہ نمبر خودې داخل د افغانستان دی څنگه راغلی خو به نه یې ما ورته وویل ولی نه وپرانگې راغلی یم خو -خو غواړم چې نن ورځ له تاسره ووینم څنگه دخوښه ده وپرانگې وویل جانہ زه -زه دې په ددین پسې رنډیرم او ته وایې چې څنگه دخوښه ده

ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه -اغه بل ورور دې داسې ښه -ښه نوم یې دی رانه هیر شو اغه -اغه مشر ورور په کور کې به نه وي وپرانگې د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویې ویل چې فلانی یادوې ما وویل هو اغه شته که نشته وپرانگې کت ، کت و خندل او ویې ویل جانہ نه شته بېغمه راځه وپرانگې نور څه هم ویل خو لکه چې مور یې پرې راغله په لنډو یې وویل جانہ نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور -مور مې راغله د خدای په امان کله یې چې اړیکه پرې کره ما وویل که له اوږدو مې غر کوز کړې یوه شیبه له ځانه سره غلی . کښناستم ما ویل که مور یې لاره شي گوندي بیا تلفون راته وکړي

خو د قیقې وروسته ته مې مایل ته بیا زنگ راغی چې مې کتل د وپرانگې نمبر و زما اټکل سم و و د اوکې تنی مې کیکار له وپرانگې د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کې وویل جانہ مور پسې ورور راغلی خپل کور ته یې بیایي دڅو شپو لپاره پلار مې داڅو ورځې کیږي چې کابل ته تللی په کور کې یواځې زاهد و مشر ورور مې پاتې دي هغوی هم چې سهار له کوره ووځي ماښام بیرته راځي زه به دې حجرې کوچنۍ دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانہ زه مې اوس مور ته جامې برابر و ستا . دلیدو په هیله د خدای په امان

وپرانگې چې اړیکه پرې کره ما ویل اوس چې مې وزرونه پیدا شوي وی په هوا مې هلته ځانه رسلوی وای په دې یواځې خدای او زه پوهیږم چې زما په زړه کې څه تیريږي یو ځلې مې فکر وکړ چې له ورور نه مو تر سایکل واخله په مو تر سایکل به لار شم که بیا مې وویل که په مو تر سایکل لار شم کیدای شي هلته راته مزاحمت وکړي

کیدای شي چې خپل موټر سایکل راته غمازگر شي د موټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې ونيوه پوره یو ساعت مزل به مې کړی وي چې وړانگې کلي ته ورسېدم. بنائسته په زړه پورې هوا چلېده ټول وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې د جنت په هوا کې لیده د حجرې دروازې ته چې نیږدې شوم دروازه مې غلی خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښي خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترگو کیدل، بیا مې کینې خواته سترگې واړولې، په وړانگه مې سترگې ولږیدې د گلونو په منع کې ولاړه وه، کله یو گل ته لاس ورتېر کړي غواړي چې له ډنډره یې راپرې کړي خو خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل گل په لور ورشي وړانگه د گلونو یوه گیدی جوړه کړي، د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوي ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو څخه مې چپل لري کړل قرار، قرار چې د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خواته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانگه راپاڅیده د دروازې په لوري لاره سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترگې واړولې څوک یې تر سترگو نه شول بیرته را راوانه شوه په بیرته راتلو کې یې دالندې له ځانه سره ویلې

جانۀ د ستا خاطر لپاره

تلي مې سوزي په غرمو ولاړه یـــــــمه

خدای دزما په شان مین کړه

چې ناسته پاسته دې له غمه سره وینه

مبارکي را کړی علمه

چې پرې مینه یم هغه کلي ته راځینه

وړانگه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر . کاسه ډکه شوه د براندې ستنې نه غلی را د پخوا شوم اوس زه د وړانگې شاته ولاړوم وړانگې د څنگ جیب ته لاس کړ مایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانگې چې مایل غوږ ته ونيوه زما هم نور وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایي ما هم زړه د زمري کړ په وړانگه مې سترگې پټې

کړې دهغې لاس نه مبالیل لاندې ځمکې ته گوزار شو د مبالیل تخته په یوې لاره او بیتري یې په بله وړانگه ترډېره غلې وه زما نوم خویې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې واخیست داسې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترگې وړ خلاصې کړې زه یې ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانگې په واک کې نه وي .

آه - جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ ترډیره یې سر زما په مټ رایښی وو له ستري مشي او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سروینې مې پښو ته او د پښو وینې مې سر ته لارې . وړانگې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشي ما وویل گرانې څنگه چې ستا په زړه کې یم همداشان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم له ما څخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړگي کې د بیلتون چنجي چیچلم بیا هم له خدایه راضي یم چې دا دی بیا یې هم تاته راوړسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانگې وویل جانه زړه مې ډیر خفه وو ښه شوه چې راغلی جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پته یې وساتم کیدای شي چې زما او ستا لپاره تاوان ولري .

ما وویل ولې گرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پته نه ده وړانگې گرانې ته باید یوه خبره هم له ما نه پته نه کړې خبره څه ده وړانگې وویل جانه ته چې په پښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاخه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم گل اکا ته ورکړي د رحیم گل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبه مې وویل وړانگې گرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم گل اکا یادوې وړانگې په سترگو کې اوښکې راغلی جانه . همغه بد بخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدای پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی .

دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدای خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقی دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

کړې چې یو ځل اوبه له ورځه تېرې شي بیا بیرته نه راگرځي، جانه بیا به ته راته وایې چې زه به دې مخکې خبر کړی وای،

ما وویل وړانګې د پلار سره د مور او وروڼه هم مني، وړانګې وویل جانه هغوی خو تراوسه نه ده منلې خو پلار مې چې یو ځلې کومه خبره وکړې په هغې ډېر تینګ ولاړ وي بیا یې نه بدلوي، جانه یو ځل بیا وایم چې د دنیا په مخ ټول انسانان زما وروڼه دي یو به هم زما د خاوند په نوم یاد نشي بغیر له تانه، کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خیالونو او فکرونو ډېر ژور تللی وم په هیڅ نه پوهیدم د وړانګې خبرو ډېر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بیل بیل تاثیر کاوه،

له سترگو مې مړې او بڼکې راتوی شوي وړانګې ته مې وویل چې وړانګې گراني ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بیرته له کابله راځي زه به یوڅه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته باید ډېر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې ما د راتلونکي خبرې لپاره لارې ! تیرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ویې ویل جانه

زه به نوره لاره شم کورته هسې نه چې سیما یا کوم بل څوک راباندې راشي ما وویل سمه ده وړانګې ته مې رخصت وړکړه په ناهیلې قدمونو له حجرې راووتم د وړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بیخي سربدله کړی وم د زارې کلي نه تر نوي کلي پورې هیڅ په لاره نه يم پوه شوی چې ما څومره منزل وکړ

کورته چې ورسېدم مور مې راته وویل زویه رنگ دولې داسې زیر او بنستی او دا دومره ورځ چیرته وي دا دومره ورځ دې چیرته تېره کړه؟ ما وویل مورې رنگ به مې هیسې زیر وي ډېر وخت کیږي چې په پښو منزل مې نه دی کړی ما د مور د یوې پوښنې ځواب پرېښود ورته مې ونه ویل چې مې ورځ چیرته تېره کړه مور مې بیا وویل زویه راته ودې نه ویې چې ورځ د چیرته تېره کړه چیرې تللی وي؟ ورته مې وویل مورې د زاهد . دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه

مور مې راته وويل څنگه زاهد د وليده كنه څنگه وو ، ماورته وويل نه مورې زاهد خو مې وه نه ليده خو..... مور مې وويل خو څه ، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبه مې وويل مورې زاهد چيرې تللې وه خواغه ، اغه د زاهد د خور څه نوم دی ، خدايه رانه هير شو داسې نسه نوم يې دی ودرېره . مور مې خبره راپرې كړه راته يې وويل حميده زويه له تانه د زاهد د خور نوم هم هير شوی دی د زاهد خور وړانگه نوم يې ما وويل او همدغه يادوم وړانگه له وړانگې سره مې وليدل ،

مور مې راته وويل نسه نو څه يې ويل زه د مور دې پوښتنې لږ وړ خطا كړم ما ويل اوس څنگه ځواب وركړم چې وړانگې څه ويل . ما وويل هيڅ نه د خپلې ناروغۍ نه يې سر شكوو چې ډېره سخته ناروغي راباندې تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو كوی بالاخره مجبور شول چې پيښور ته مې يوسي ما له مور نه خبره بدله كړه په دروغو مې ورته وويل چې وړانگې ماته د خپلې ناروغۍ په اړه وويل مور مې هم خبره تائيد كړه راته يې وويل زويه ريښتيا ده وړانگه ډېره سخته ناروغي وه د ټول كور يې ورته زړه خفه وو هسې نه چې ځوانه وړانگه رانه مرگي واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډېره نسه شوې ده ما او مور مې خبرې كولي چې د ما بنام اذان وشو ما مې مورته وويل مورې زه به لمانځه لپاره لار شم جو ماته مور مې هم وويل سمه ده زويه . لاره شه خو چې څنگه لمونځ وكړې ژر بيرته راځه وخت ډېر خراب دی

زه جو مات لارم د لمانځه كولو څخه وروسته سمدستي كور ته راروان شوم ځكه زمونږ كډه نوي راغلي وه او بل زه له ټولو نه وروسته راغلي وم د چاسره بلد نه وم كورته چې راغلم درې واړه وروڼه مې په انگړ كې يو ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولديم زيات خوشاله شو ځكه هغه بله ورځ كورته نه وو راغلي راپاڅيدو له نښه هر كلي او سترې مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وكړه ما هم ورته ټوله كيسه وكړه چې څومره درس مې ويلي او څنگه مې خپلې زده كړې تر دې ځايه رارسولې مور مې كوچنۍ خور ته غږ وكړ لورې والورې ډوډۍ تياره ده لاسونه ته اوبه ورواچوه كوچنۍ خور مې چلمچي او بگنۍ (لوټه) په لاس . راغله مونږ ته يې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه .

مونږ چې ډوډۍ وخوره زه د درس د ويلو په پلمه د مور کوټې ته لارم هلته په کت اوږد و غزیدم تر ډېره په دې فکر کې وم چې له مور سره څنگه خبرې وکړم او د زاهد دوی کور ته یې په مرکه ولیږم خو یوې خبرې ته مې زړگی ډېر خفه وو هغه دا چې ما وي که زه مې مور په مرکه ولیږم که د زاهد دوی کورنۍ یې ونه مني او نه وایي ، ما هم خبره ونه ځنډوله دهماغې ورځې په سهار مې له مور سره خبره شریکه کړه مور مې زما مشر ورور سره خبره شریکه کړه وور مې هم پرته له کومې خبرې په خوښۍ سره ومنله مور مې وویل وړانگه هم ښه نجلۍ ده

انشاء الله چې دوړانگې مور به نه راته و نه کړي څلور پنځه ورځې وروسته مې مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لارل مازیگر څلور نیمې بجې به وې زه په انتظار وم چې کله به یې مور بیرته راځي هغوی به ورته څنگه ځواب ورکړی هو به یې ویلي وي که نه به یې ویلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مې هم په خپله ورکوو زه د مور په کوټه کې ناست وم چې د لوی دروازې او از-مې تر غوږ شو له کتابه را پاڅیدم د کوټې له کړکي نه مې د لوی دروازې له لورې نظر و اچاوه نه گورم چې کوچنۍ خور او مور مې دواړه په دروازه رادننه شوې ورور مې ورسره نه وو زه په منډه له کوټې راووتم مور او کوچنۍ خور مخې ته مې ځان ورسوه ، مخکې له دې چې زه دوی ته سترې مشي ووايم ساه مې بنده ، بنده کېده له مور نه پوښتنه وکړه مورې اغوی- اغوی څه وویل نه خو به یې نه وي ویلي مور مې غلي وه ځواب یې رانه کړ ما بیا وویل مورې و مورې له ډېر انتظاره مې سترگې دې دروازې په لورې سپینې شوې اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوې مورې ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ویلي که نه یې وایلي مور مې خبره راپرېکړه حمیده زویه ته خو لږ صبر وکړه کوټې ته د ورسپېرم ارام د وکړم په ارام سره به ټوله کیسه درته وکړم ما ورته وویل مورې دومره خبرې د وکړې یواځې آ او نه نه شې راته ویلي ښه دادی زه هم لارم ته چې راته ، او نه جواب نه راکوې زه به اوس په خپله هغې ته خبره مې بنده کړه

ما ويل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانگې سره په تليفون خبرې کوي هسې نه چې په وړانگ کوم بل ډول گمان وکړي مور مې وويل زويه نايې نه دي ويلى خو.... مور مې نوره غلي شوه ويې ويل راځه نوره خبره به کوته کې درته وکړم زما زړه لږ ارام شو ما ويل شکر نه خويې نه دي ويلى خو دا خو . يې له بيا څه مور مې خبره ولې په خو باندې بس کړه

د وولسم څپرکي

مور مې خبره داسې پيل کړه حميده زويه کله چې مونږ هلته ورسېدو له بڼه راغلاست او سترې مشي څخه وروسته کله چې ما د وړانگې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو د وړانگې مور هيڅ ځواب نه راکاوه خو لږ وروسته د وړانگې مور او زاهد دواړه د باندې لاپل او زربيرته راغلل زما په گومان چې دوي په خپلو کې کومه مشوره سره کوله د وړانگې مور رحمت بي بي وويل وبنسې خورې چې تاسې خفه نه شى ما خو وړاندې درته وويل چې حميد دخپل زوي زاهد غوندې راباندې گران دى خوزه مې اوس لور نه شم درکولى نه درته آ او نه درته هو ويلى شم زما زړه صبرونه کړ مور ته په خبرو کې ورو لويدم ورته مې وويل مورې تا پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت يې څه دى

هو او نه ځواب ولې نه شې راکولى؟ مور مې وويل زويه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همدې خبرې ته زه راځم ما وويل سمه ده مور مې وويل حميده زويه ما ورته وويل چې اوس ولې دهو او نه ځواب نه شې راکولى د وړانگې مور رحمت بي بي وويل ځکه مونږ اوس د آ او نه ځواب نه شو درکولى ترڅو اغه د وړانگې پلار له کابله راغلى نه وي کله چې د وړانگې پلار راغى مونږ به خبره سره شريکه کړو د هو او نه ځواب به کورته درولېږو مور يې وويل ما هم نوره ټينگار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامۍ ساه واخيسته ومې ويل شکر خدايه که آ يې ورته نه دي ويلى

نونه يې هم ورته نه دي ويلى گوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنيا په اميد خوړل کيږي شپې او ورځې تيرېدې زما فکر به تر ډېره د وړانگې سره وو او هيڅ نه پوهيدم چې څه وکړم دمور راتگ څخه مې پوره يوه

اونی تیره شوه خو دورانگې دکور نه د هو او نه خواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول دورانگې نوم، دورانگې خیال، دورانگې د مخ انځور نږدې والی او لرې والی گړخي خدای شاهد دی چې زه دورانگې سره خومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه به زما په نصیب شي کنه دورانگې تصویر به مې همیشه په زرگي پورې کلک نیولی وو.

خومره به چې زه د خپلې مینې دگرانې وړانگې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به راسره دپلوشې غم هم وو په اونۍ کې به مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله مور الله مور امنې ادې سره به مې هم خبرې کولې خو ډېرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې دپلوشې نمبر ورواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنگ تېر شو له دویم زنگ له تیردو څخه وروسته پلوشې تلفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل پلوشې څنگه د ساه داسې ډوبه، ډوبه کیږي پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه، اغه ده، زه، زه خپل مطلب ته ورسېدم ما خپله مینه ترلاسه کړه دا، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه بریالی کیدم.

ما او پلوشې ډېرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنگه چې ما اړیکه پرېکړه هغه لنډۍ خولې ته راغله چې

نصیبه وسوزې یره شي

تندیه مات شي په تايي څه لیکلي دینه

پلوشه څنگه زر خپلې مینې ته ورسېده زما څنگه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلي دي زه یو ځلې بیا فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه خواب راکړ علت یې څه دی؟ ایا دوي نه غواړي چې وړانگه دې زما په نوم یاده شي؟ ایا دوي نه غواړي چې زما او د وړانگې د زړه ارمان پوره شي؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډېره په همدې کش مکش کې وم په

هيڅ نه پوهيدم چې اخير څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانگې نمبر مې په مبايل کې راواړه اوکې مې کړ، دمبايل دځواب په انتظاروم

الو! الو! وړانگې غږه پر خوږه راباندې ولږيده هغې وويل سلام عليكم! ما وويل وعليکم السلام هغې څه ويل خو خبره مې ترې ونيوه ورته مې وويل دا ولې؟ ولې دمور داسې وکړل؟ اغې، اغې خو هيڅ ځواب راونه ليرېه پلار دې نه دی راغلی که ولې ځواب نه راليرې؟ وړانگې ووي جانته زه څه وکړم زه نه پوهيرم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهمغې ورځې په سبا راغی، ما وويل مور او ورور د خبره ورسره شريکه کړه کنه؟ وړانگې وويل جانته مور او زاهد خو خبره ورسره شريکه کړه خو، خو پلار مې هيڅ ځواب ورنه کړ نه پوهيرم چې پلار مې ولې داسې کوي. وړانگه ترډېره غلې وه ما وويل گوره وړانگې په يواځې ځان څه نه کيرې ته هم لږ څه وکړه چې داخل مور دروليرم چې نا ونه وايې وړانگې وويل جانته ته خو پوهيرې چې په پښتنو کې جينۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هيڅ نه شم کولی ما وويل گرانې وړانگې په ما کې څه غلطي ده اغوی ولې داسې کوي؟ اغوی، اغوی ځواب ولې نه راکوي؟ گوره وړانگې زما واده بغير له تانه د بل چاسره گران دی زه له تاسره مينه لرم زه دومره مينه درسره لرم چې دخپلې مينې او ستا ستاينې الفاظ نه لرم زه، زه..... خو وړانگې خبره راپرې کړه جانته ته مه ورخطا کيرې هرڅه به سم شي ما وويل وړانگې ما، ما څه ورخطايې کړې

ای! هی جانته نه پوهيرم چې ته ولې داسې غږيرې ما لومړی ځل درته ويلي چې ستا نه بغير په دنيا کې زما د خاوند په نوم هيڅوک ياد نه شي پوه شوي کنه ما وويل وړانگې گرانې هغه به هم بنايسته ورځ وي چې ستا دسمال يې راوړی وي دې خبرې سره وړانگه غلې موسکۍ شوه څه يې ونه ويل پښتنې حيا اجازه ورنه کړه چې څه يې ويلي وای ما بيا وويل وړانگې زه، زه غواړم چې مور مې بيا په مرکه دروليرم

ستا څنگه خوبه ده وړانگه يو څو شيبې له حيا غلی وه بيا يې وويل جانته زه، زه به په دې کې څه ووايم ته دې خپل زړه ته گوره

ما وويل زما خوداسې خوبه ده چې يو ځل بيا مرکه درليږم ځکه پښتانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل
چاته خور لور نه ورکوي.

خوگوره که دا ځل هم ونه شي زه به ليوونی شم زما زړه به پرک وچوي، د وړانگې زړه خفه شو هيڅ يې ونه ويل
يو اوږد اسويلی يې وکړ ما وويل گراني بخښنه غواړم خفه مې کړې خفگان مې درور ساوه وړانگې وويل
. چپ، چپ جانه داڅه وايې ته له مانه بخښنه غواړې
دا خو هيڅ خبره نه ده

ما وويل څه خیردی هر څه به خداى اسانه کړي

وړانگې وويل جانه زه، زه له تاسره مينه لرم ما هم وويل وړانگې زه هم له تاسره مينه لرم
ما به چې هرڅومره زياتې خبرې له وړانگې سره کولې هغومره مينه به مې له وړانگې سره زياتيده زړه مې نه
غوښتل چې يوه شيبه هم ترې لرې شي. ما چې کله اړيکه پرې کړه سيده لارم دمور کوټې ته مور ته مې بيا د
وړانگې دغوښتلو وويل مور مې هم راسره وومنله هيڅ يې ونه ويل يواځې دومره يې وويل چې نه پوهيږم
چې دوړانگې پلار نه دی راغلی که هغوى ځواب ولې راونه ليرېه

په مور باندې زه سخت گران وم زما هيڅ خبره يې ځمکې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وکړه مور به
راسره منله تراوسه يې نه نه دي راته ويلي خداى دزما مور ته اوږد عمر ورکړي ما باندې شپې او ورځې
ډېرې په سختۍ سره تيريدې نور مې انتظار ښه ونه بله مور ته يې يو ځل بيا وويل مورې څنگه په مرکه نه
ځې مور مې وويل زويه ځم زما هم له ياده نه يې وتلی دهمغې ورځې په سهار مې مور ځان تيار کړ چې په
مرکه لاره شي خو په کور کې مې نور وروڼه نه وو هغوى ټول سهار وختي له کوره وتلي وو ما ددې لپاره چې
مور مې پاتې نه شي ما ورته وويل مورې دپاڅه سرک پورې به زه درسره لار شم له هغې وروسته خو په خپله
. هم تلی شي مور مې هم خبره راسره وومنله زه مخکې شوم

کوچنی خور او مور مې راپسې شاته روانې وې کله چې پاڅه سرک ته ورسېدو مور او کوچنی خور مې د وړانگې کورته روانې شوې زه بیرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښه نیولی شوم ماوایل راځه . تر هغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنی خور بیرته راغلې نه وې

کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راوړسېدم زموږ په کور کې دتوت یوه لویه ونه وه دتوت ونې لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنی خور راتلو په انتظار کښېناستم زه د مور او کوچنی خور په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی دتوت ونې په سر کې کښېناسته په کاغ کاغ یې شروع وکړه زه چې کوچنی وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیری راوړي خدای خبر چې هرڅه ډول وې خو ما وریدلي ول ښه راباندې ونه لگیده پاڅیدم تیرې مې واخیسته گوزار مې پرې وکړ دتوت ونې څخه والوت په دیواله کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پښه شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بیرته بیا راغی ډیر نل سترگی و زه سترې او مجبور شوم چې انگرې پرېږدم او کوټې ته لاړ شم ترڅو د کارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکر نه بدلیده د وړانگې تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینگ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالړې کړ

سترگو ته مې مخامخ ونیوه د وړانگې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې اوله خدایه مې دا سوال کاوه چې اې خدایه ما او دغه وړانگه چې مایې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه خبره نه وي زما او د وړانگې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه مور مه بیلوه ، خدایه موږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولې چې مور مې کوټې ته را دننه شوه ورته مې وویل مورې سترې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یوسې مور مې داخل لږه پریشانه معلومیده سترې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل دمور چې ښه دمه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې خوشاله راغلی یې که خفه مور مې غلي شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نایې ویلي خو بیا مې هم مور ته وویل ، مورې و مورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما و وپل مورې څه

خبره ده خبرې ولې نه کوي راته ووايه چې څه يې ويلې مور مې وويل زويه نوره جينۍ هم ډېرې دي داسې .
بنايسته جينۍ به درته وکړم چې وړانگه به دې هيره شي ما وويل مورې هيله کوم
چې د وړانگې په اړه څه مه وایه د وړانگې سره څوک په بنايست کې کې نه شي سميدی د وړانگې نه بغير زه
يوې نجلۍ سره هم واده ته تيار نه يم ماته خبره وکړه چې هغوی څه ويلې مور مې وويل زويه د وړانگې
ورونو د وړانگې مور خوبه وه خو چې کله يې خبره پلار ته ورسېده هلته د دوي په مخ کې خو يې څه راته
ونه ويل دهغوی نه يې گونبي کړم راته يې وويل وړانگه پسې نن راغلي يې بيا چې راشي په لاس دې نيسم
په کومه چې راغلي يې په هغې به ځې پوه شوي اغه مې رحيم گل اکاته ورکړې پوه شوي که نه خوگوره چې
دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،

چې وړانگه يې رحيم گل ته ورکړې دا معامله ما او رحيم گل په پټه کړې هيڅوک پرې خبر نه دي پلار يې
دومره ظالم انسان دی چې د پيسو په مقابل کې يې څوارلس کلنه لور وړانگه رحيم گل اکا ته چې دوه
دودونه لري هم ، خو خدای يوزوی هم نه دي پرې لور ولی هغې ته يې ورکړې خدايه داسې پلار چاته مه ور
کوي ،

ما وويل مورې دا ، دا ، ته څه وايې ، وړانگه زما ده وړانگه بغير له مانه د بل چانه شي کيدای وړانگه زما ده
زه همداسې ځم چې وړانگه خبره کړم مور چې راپسې نارې کړې حميده زويه اي ، اي حميده زويه له ځانه
ليونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه ليونې جوړه وي خو ما د مور خبرو ته غوږ
کينښود دباندي راووتم وړانگې ته مې تليفون وکړ وړانگې سرله واره وويل جانه بخښنه غواړم پلار مې
ډير ظالم دی پوهيږم چې بيا به يې ورته نا ويلې وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه يم ما
وويل وړانگې ، وړانگې گرانې غلطې ستا نه ده زه پوهيږم چې ته ، ته په خپله ژمنه ولاړه يې خو ، خو اغه ،
اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پرېږدي

پلار دې مخکې له دې چې ته یا ستا کورنۍ خبره شي ته یې په پټه هماغههه، هماغه لعنتي ته ورکړې یې وړانگه په ژړا شوه ترډیره یې وړې وړې سلگۍ کولې ما ورته ډاډگيرنه ورکړه چې زه هم زاهد ته تلفون کوم ورته وایم چې زه له وړانگې سره مینه لرم د وړانگې نه بغیر ژوند نه شم کولی ته هم ورته ووايه چې زه هم د حمیده سره مینه لرم کیدای شي چې زاهد ما او تاسره مرسته وکړي وړانگې وویل دا څنگه کیدای شي چې په دې کار کې زاهد زما سره مرسته وکړي .

ما ورته وويې وړانگې کوم کار چې ستا پلار او رحيم گل کړی په دې باندې هيڅوک خبر نه دي که خبر هم وي په دې باندې څوک باور نه کوي وړانگې راسره ومنله ما چې له وړانگې نه اړیکه پرې کړه سمدستي مې زاهد ته تلفون وکړ زاهد وار له واره وویل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلې ما په قراره وویل زاهد له دې خبرو به تېر شو اوس مې تلفون دیو سوال لپاره کړی هیله کوم چې اول دخدای په دربار او بیا ستا په در منظور شي .

زاهد وویل حمیده دا څه ډول خبرې کوي ما وویل زاهد خبرې به لږې ترخې وي ستا لپاره خو دا خبرې د وړانگې او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وویل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وویل زاهد زه ، زه غواړم چې دوړانگې سره واده، واده وکړم پلار ظالم دې وړانگه رحيم گل اکا ته ورکړې خو نور څوک پرې خبر نه دي ته کولی شي چې له ماسره مرسته وکړې

زاهد وویل زه له تاسره هيڅ مرسته نه شم کولی تاته د هغې مړه کیدل او ژوندي پاتې کیدل هيڅ مهم نه دي پوه شوي کنه زما زړه راډک شو ومې ويل کاشکې چې همداسې وای چې دوړانگې ژوند او مرگ ماته مهم نه وی خو ، خو اوس ما او وړانگه له دې بلا نه خلاص کړه زاهد هیله کوم زاهد وویل ته څه خبر یې چې وړانگه له تاسره مینه کوي دکومي خوا غږېږې

ما وویل زه ، زه پوهیږمه زاهد وړانگه ، وړانگه هم همداغواړي ته ، ته له هغې نه هم پوښتنه کولی شي زاهد یو دم غلی شو په ارامه یې وویل ته چې دومره کلک یې زه به دهغې نه پوښتنه وکړم که رینستیا داسې

وه زه كوم مخالفت نه لرم ماوويل زاهده ډېره مننه خيريوسي د خدای په امان زاهد هم وويل د خدای په امان ما يو ځل بيا وړانگې ته تليفون وکړ او ددې خبر زيرې مې پرې وکړ او س زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه به د ورونيو سره خبره څرنگه شريکه کړم پوره يوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غي زړه مې ډېر بې صبره و ورونيو راته وويل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوي کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بيا مونږ پوه شه او کار مو ته ترې خلاص يې

خو ما بيا هم د ورونيو خبره ونه منله وړانگې ته مې تليفون وکړ او هغې ته مې دليدو وويل چې نن شپه بايد ما او تا خامخا سره ووينو وړانگې ووي سمه ده په داسې وخت کې راشه چې د کورنۍ ټول غړي مو ويده وي لږ ناوخت راشه د ما بنام اذان چې وشو مور ته مې وويل مورې زړه مې خفه دی غواړم چې نن شپه د ما ماگانو کره يوسم مور مې وويل زويه او س ناوخته دی لارې هم خرابې دي او س څه غواړې سبا ته به لار شې ماوويل نه مورې په زړه مې بوج بيخي زيات دی گوندي هلته لږ کم شي مور مې وويل بڼه لار شه خود ورور نه دې موټر سايکل واخله په هغې لار شه لږ به زرو سيري

ما وويل نه مورې همدا سې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم هلته چې ورسېدم ډېر په ويريدلو قدمونو حجرې ته دننه شوم بڼه و بخت مې بيدار و په حجره کې هيڅوک نه وو په برنده کې کښېناستم زه ډېر ويريديم ما ويل هسې نه چې زاهد د گاونډيانو حجرې ته تللی وي دهغې خوارا باندې رانه شي. دڅو دقيقو انتظار څخه وروسته وړانگه راغله په لومړي ځل يې چې په ماسترگې ولږيدې لږه پښه نيولي شوه ځکه توره شپه وه څه سم نه بسکاريدل ما غلی ورغږ کړ وړانگې زه يم راځه ما تر ډېره وړانگې ته او وړانگې ماته کتل ما په ټوکو وويل ای بې وفا زه لا تراوسه ستا په يادونو کې خپلې ورځې شپې او شپې ورځې کوم لا تراوسه مې ستا بڼکلی انځور چې ترابده به مې د زړه په سپينه پاڼه انځور دي نه دی پاک کړی

ورانگې ژوره ساه واخيسته او ويې ويل ستا هره خبره په مه بڼه لري زه خو ستا په خبرو نه مړېم ته چې څه وايې وايه يې زه په خپله ټوکه باندي پېنمان شوم وورانگه مې په زړه پورې ټينگه ونيوه وورانگې وويل جانه په ما دځانه زيات باور ولره د ژوند هيڅ ډول ستونزې به ماله تانه بيله نه کړي ، وورانگې په غيږ کې دومره مينه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه يې په خپله کړې خبره پېنمان کړم چې مادي له هغې سره دا ډول ټوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دورانگې خفگان لري کړم ما وويل وورانگې گرانې تا دزاهد سره خبره شريکه کړه که نه ،

هغې ووي ولي نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړيو کې خو غلی و وروسته يې راته ووي خورې ته مه خفه کيږه زه ستا ترڅنگ ولاړيم وورانگې بيا وويل مور مشر ورور او زاهدزما په طرف ولاړ دي پلار مې گونښی دی ما وويل وورانگې که خدای کول زه او ته کامياب يو ما وورانگې ته ووي نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا کيدو ته په نيږدې کيدو ده وورانگې د رخصت لپاره لاس راوړد کړ ماتر ډېره د وورانگې لاس په لاس کې نيولی و چې زاهد راباندي راغی زه او وورانگه دواړه سخت وويږيدو او وورانگې په مخ کې خو وينه نه وه رنگ يې تک زيږ و او بڼت خو چې کله زاهد ستري مشي راکړه راته ويې ويل ويږي مې ما ستاسو ټولې خبرې واوريدې بيا وورانگه چې څنگه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وويل چې راځه ته او گوره چې وورانگه څه کوي او چيرې ځي د وورانگې رنگ نور هم زيږ شو ستونې يې وچ و هيڅ يې نه شول ويلى.

زاهد وويل چې پلار ته مې چې هر څومره وويل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټينگ ولاړ دی زاهد وويل حميده زه يو تصميم لرم چې زه به يې له تا سره شريک کړم ته به يې په کور کې وروڼو ته ووايې چې ستا وروڼه څه وايي دغه تصميم ما ، مشر ورور او مور مې نيولی مونږ داتصميم لرو چې ته او وورانگه دواړه کوم بل ولايت ته ديوڅه وخت لپاره لاړ شى هر کله چې خبره حل شي بيا به بيرته راشی ته به دا خبره وروڼو ته وکړې که درسره وه يې منله ما ته به تليفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

واخلي او سرک ته به ځان راوړسوي ما او وړانگې چې دا خبرې واوريدې مونږ هيشخ دا باور نه کاوه چې دا خبرې به زاهد کوي د زاهد نه يې په سترگو سترگو کې مننه وکړه په بېره د کور په لور روان شوم دا چې لږه تياره وه او بل خدای خبرزه به په کومو فکرونو کې روان وم چې د اوبو ډنډه ته مې پښه وروښوييده او ډنډه ته وغورځيدم ترنيمایي نامه پورې اوبه راغله ډنډه په تل کې ډېرې سرينس ناکې ختې وې په ډېره سختۍ له اوبو څخه راپورته شوم يو بوت مې هم په اوبو کې پاتې شو.

کله چې راوان شوم داسې معلوميدم لکه گوډ چې په لاره راوان وي ځکه يوه پښه کې مې بوت و او په بله کې نه و ريښتيا ده چې يو بوت دې پښو وي او بل نه سړی داسې معلومېږي. لکه گوډ چې په لاره روان وي ما هم په بېره د بوت مزی خلاص کړ هغه بل بوت مې همغلته پريښود تورې پښې د کور په لور راوان شوم د سهار اذان نه مخکې کورته ورسېدم دروازه مې چې وليده بنده وه په بېره مې دوه درې ځلې ووهله د لږ ځنډ څخه وروسته مې مور دروازه بېرته کړه مور مې دومره په بېره راغلې وه چې د ټکري يوه پيڅه يې په سر وه او بله په ځمکه ښوئیده مور چې زه تورې (بېلې) پښې په اوبو لوند خيشت او په خټو ککړ وليدم نارې يې کړې زويه دا چا دا ولې ، ولې تورې پښې راغلې ولې ، جامې لنډې خيشتې او له خټو ککړې دي زويه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته دخبرو وار نه راکوو ما وويل مورې و مورې نه خو ماته هم غوږ کيده زه روغ او جوړيم او يو ډنډه کې ولويدم مور مې وويل نه نه دا په ډنډه کې نه يې لويدي خامخا چا درته څه ويلي دي د اوبو په ډنډه کې چې لويدي يې بوتان دڅه کړل مور مې چې کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کيسه وکړه ورته مې وويل چې وروڼه مې لمانځه ته پاڅيدلي که نه مور مې ووي پاڅيدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بيا به له هغوی سره ووينې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې دمور کوټې ته راغلم وروڼو چې زه وليدم راته يې وويل ته خو ماماگانو کره نه وي

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا څنگه دومره وختي راغلې ما ورته ټوله خبره وکړه چې زاهد د زاهد مور همداشان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانگه ديو څه وخت لپاره بل ولايت ته لاړ شی مونږ به دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوبه شوه مشر ورور مې لږ غلی شو زما خوبه ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې که وړانگې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا، دوړانگې، د زاهد، د زاهد د مشر ورور امضاء یا گوتې لگیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوي ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانه راته جوړه کړي ما هم ورسره ومنله زاهد ته مې تلفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو و نه کړ راته یې وویل تاسو چې راځی ما به هر څه لیکلي وي زما امضاء، د ورور امضاء همداشان دمور گوته به پرې لگیدلي وي صرف چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط در سره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو بڼه غټ بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې را کړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور چې رخصت را کوو لومړی یې په دواړه مخه بنکل کړم بیا یې رخصت را کړم مور په سترگو کې مې ډنډه او بڼکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر کې سپاره شوو د زاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسېدو زمونږ څخه دمخه زاهد، د زاهد مشر ورور او وړانگه په انتظار ناست وو.

مونږ چې څنگه له موټره بڼکته شوو سترې مشي څخه وروسته زاهد سمدستي لیکلی خط زما ورور ته ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضاء هم په کې وکړه او جیب کې یې کیښود زاهد، د هغه مشر ورور او مور گوتې پرې لږیدلي وې زاهد ووي نور دلته ستاسو معطل کیدل بڼه کار نه دی مونږه وړانگه دکورنه دناروغی په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانگې د زاهد نه په سترگو کې مننه وکړه د وړانگې په سترگو کې او بڼکې ډنډه ولاړې وې ما چې زاهد، د زاهد مشر ورور

همداشان خپلو ورونيو ته وکتل د دوي سترگو کې هم اوښکې ښکاريدې ده هم مخکې له مخکې دموتير غم خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ويلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو

ديارلسم څپرکي

مونږ چې گريز ته ورسېدو د ډوډي لپاره له موټره راښکته شوو ډوډي مو وخوره له ځان سره مولږه ميوه او نور سامان راوخيستل مونږ اوس دتنگي وردگو په لور روان شوو دتنگي وردگو نه چې لږ تېر شي هلته مې د دوست کور و ما ويل هلته به خوشيې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره يو کور په کرايه ونيسو زه او وړانگه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شيشې څخه دباندې نظر واچوو وړانگې به کله يوشي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شي گوره څومره ښکلی دی دا سيمه څومره ښکې ده کله به يې په هوا کې مرغانو ته پام شو کله په ونو کې ناستو مرغانو ته دا ځل يې د يولوږ نښتر په سر کې دوو مرغانو ته پام شو وړانگې وويل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلی مرغان ناست دي په اغه دېخوا منډه(څانگه) باندي دوه مرغان په خپلو کې يو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دې ليدل ما مرغان ښه ليدلي وو خو وړانگې ته مې وويل نه گرانې له مانه خو فناه دي زه په موټر کې ښي خواته ناست وم وړانگه گڅې خواته وړانگې خپل ښی لاس زما په مټ کيښود راته يې وويل ته دمخ را ديخوا کړه هغه وينې د اولې ونې نه دېخوا ما وويل اوو، دا دی اوس مې ولیدل وړانگې وويل کاشکې جانه چې زه او ته... سترگې يې چې پورته کړې په موټروان يې سترگې ولگيدې غلي شوه خبرې يې د پښتيني حيا له وجې نيمگړې پريښودې مونږ نوره وردگو ته نږدې وو چې په لاره کې راته امريکايي ځواکونه مخکې شول امريکايانو پښه نيولی مزل کاوه کله چې تنگي وردگو ته نږدې شوو په لاره کې امريکايي ځواکونو ته طالبانو کمين نيولی و

د امریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جگړه ونښته په موټرو کې ناستو بنځو او ماشومانو ژړا پیل کړه، کله راکټ کله د هوان مرمی او کله وړې مرمی راځي زمونږ سره خوا کې لږې زمونږ لږ مخکې امریکیانو په غټ موټر باندې درې څلور د هوان او راکټ مرمی ولږیدې ددی موټر په لږیدو سره د امریکیانو وار پار خطا شو کوم موټر چې ولگیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړو په هغې کې چې کوم پوځیان ووهغې د سپرلی په موټر وارونه وکړل درې څلور موټریې وویشتل جنگ لږ ارام شو زمونږ موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره ختم کړ یو ځل بیا ډزې پیل شوې په دوو اوو غوږونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناڅاپه مې غږ ترغوږ شو اخ ،، اخ جانه ولږیدم دی غږ را باندې زړه اړې اړې کړ

ورانگه مې په غیږ کې رانگه شوه ما چې ورانگې ته وکتل یو گوزار ټټر ته لگیدلي وه ورانگه هیڅ نه بنوریده پرې نارې مې کړې ورانگې وه ورانگې ما ، ما چاته پریردې ورانگې ای ، ای ورانگې سترگې وغږوه ورانگې یو زگیروی وکړ اوویې ویل جانه ، با ، بخښنه غواړم ته له ما ، ا ، ماسره دومره په تکلیف شوې، وی جانه ، ورانگه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنگ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنگ قرار شو د امریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلی خپل مړي اوزخمیان یې په کې واچول او د عامو خلکو لپاره دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان اوزخمیان یې ترروغتون ورسول

ورانگه یې د عملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووي ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار وي زه یې درکوم خو چې هغه ژوندی پاتې شي ډاکټر وویل ځوانه مرگ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه دا لله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلی دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر سروخوزاوه او د عملیاتو خونې ته دننه شو ماته ځمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یوسرته لارم کله بل ته کله به مې غوږو نه د عملیات خانې په دواړو پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبرنه کاوه د عملیات

خانې د دروازي مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنگانو په منځ کې کښېنود خومره مې چې ژړلې شول هغومره مې وژړل.

ډاکټر دروازه پرانيسته راته يې وويل ځوانه ژاړه مه په ژاړه څه نه کيږي دملگرې د وينه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وويل ډېره ښه ده راځه کله چې عمليات O+ وويل زما وينه ورسره برابره ده دهغې هم خانې ته دننه شوم نيږدې وه چې له خولې مې چغې وتلې وای خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وينه رانه واخيسته زه يې بيا د باندې راوويستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر اووتو په سترگو کې يې اوښکې وې. لومړی خو يې څه نه ويل.

خو چې کله ماورته وويل ډاکټر صاحب دخداي په خاطر ولې غلې يې ولې څه نه وايې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هيله کوم ډاکټر وويل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو، خومينه دې شهيده شوه! هغې دوه ځلې نارې کړې چې جانه! وه جانه! راشه چې وروستی ديدن خودې وکړم اوروستی چيغې سره يې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې وليده ساه يې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عمليات خانې مې ورمنده کړه نارې مې کړې وړانگې ای وړانگې دادی زه راغلم وړانگې سترگې پرانيزه بيلتونه کوردمولی ږنگ کړه

په نور خلکو وړانوي ودان کورونه

باقي ژوندون به خدايه څنگه تيرومه

جانان مې مړ شوزه ژوندی يم

مانه يې واخيستل په دې دنيا لاسونه

يارمې، دخاورو مسافر شو

مرگيه ډير تلوراد وکړو

ديار په زړه کې خولا ډېرو و ارمانونه

ډاکټر صاحب له اوږدې ونيوم دورانگې نه يې راپاخولم بلې کوټې ته يې بوتلم موبایل يې رانه واخيست راته يې وويل ورورد څه نوميرې ما ورته د ورور نوم واخيست زما ورور نمبر يې په مبايل کې راوړ او هغه ته يې

تلیفون و کر زما په گمان چې ورور به مې غږ پرې کړی وي چې هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ
بخښنه غواړم حمید نه يم دکابل کلینیک څخه درسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه
څه خبره ده

ډاکټر ځواب ورکړ چې وروره خفه کېږه مه دحمید مینه شه————یډه شوه! کابل
کلینیک ته ځان راوړسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ما غوښتل چې وړانگې ته ورشم خو ډاکټر نه پریښودم
ما چې هر څومره زاری ورته وکړې زما زاری یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چې زما ورور
همداشان د شهیدې وړانگې ورور زاهد راغلل ورور مې چې زه خفه او زما په سترگو کې اوبنکې ولیدې
رامنده یې کړه په غیږ کې یې کلک و نیوم ما زاهد او ورور چې ټوله شپه په ناستي تېره کړه هیڅ خوب یوه
هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چې ورسېدو کوم ورور مې چې کور کې پاتې وو خپل
خپلوان یې ټول خبر کړي وو زاهد غوښتل چې وړانگه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل
زاهده پلار دپه ژودون نه غوښتل چې دوړانگې مخ و ویني نو اوس چې شهیده ده اوس یې ولی ورولم زه نه
غواړم چې پلار د وړانگه و ویني زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنۍ هدیره کې به قبر ورته ووهو مایا ورته
ووویل زاهده وړانگه زما ده ماته موسپارلې وه زه غواړم چې په خپله هدیره کې یې خاورو ته وسپارم
زاهد هم راسره ومنله دماز دیگر څلور بجې وې چې د وړانگې مور راغله هغه تراوسه زاهد نه وه خبره کړې
کله یې چې په شهیده وړانگه سترگې ولگیدې په ژړه یې پیل وکړ
وړانگې لورې! ای وړانگې لورې سترگې پرانیزه مور د سرته ولاړه ده وړانگې دا چا داسې وکړل دا کوم
ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانگې مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چې
دده په زړه کې څه تیریدل یو ناخاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو زرو غتون ته ورساوه هر کله چې په
هوش راغلو زر بیرته راغلو د وړانگې جنازه یې واخیسته د وړانگې همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

نارې وهلې جنازه يې چې له كوره وويسته ماته وړانگې هغه سندرې راياډه شوه چې ماته يې په ليك كې
ليكلي وه

- اى هې يار مانه وړي

زما دلدار مانه وړي

زرگى مې چوي زما د خوږ زرگي قرار مانه وړي

. وړانگې خپله ژمنه پوره كړه چې ويل يې جانه ستانه بغير به زما د خاوند په نوم بل څوك ياد نه شي
پاى

زما هينده نشه پاره نشوه

ناول

WWW.KHOST.AF

شکور الرحمن حمیدی

لیکوال :

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**